

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 23 SAYI: 129 Eylül-Ekim 2012

Mevcut Durum

“Ademe Mahkum Etmek”
ve Mutlak Savaş

Silahlı Propaganda
“Ademe Mahkum” Edilebilir mi?

“Gazeteci”!
Bir İhtimal Daha Var!

Ernesto Che Guevara

Serdar Soyergin
Faruk Açil, Levent Ertümer, Ziya Erdönmez

İntihar Eylemi, Canlı Bomba,
“Feda Savaşçısı”
ve Devrimci Mücadele

Büyüyen Üretimin
Küçülen Ekonomisi

İç Talep Daralınca...
Fi-Yapı'nın İflası

4+4+4'den 444'e

2012 RTE Yaz Olimpiyatları'nda
Neden Başarısız Olundu?

Yaşanılmış olan ve yaşanan koşulların ve ortamın genel bir değerlendirmesi.	3	MEVCUT DURUM
Recep Tayyip Erdoğan'ın "medya" tarafından "terör eylemlerinin yok sayılması" fetvası üzerine.	9	"ADEME MAHKUM ETMEK" VE MUTLAK SAVAŞ
Recep Tayyip Erdoğan'ın "medya" fetvasının devrimci mücadele açısından nasıl "yok hükmünde" olduğu üzerine bir irdeleme.	12	SİLAHLI PROPAGANDA "ADEME MAHKUM EDİLEBİLİR Mİ?
Dinci gazetecilerin militanlaşmasına ilişkin tarihsel bir örnek.	17	"GAZETECİ"! BİR İHTİMAL DAHA VAR!
8 Ekim 1968/Bolivya	18	ERNESTO CHE GUEVARA
Anıları, mücadelemizde yaşamaya devam edecektir.	20	SERDAR SOYERGİN FARUK AÇIL LEVENT ERTÜMER ZİYA ERDÖNMEZ
DHKC tarafından gerçekleştirilen intihar eylemleri üzerine bir değerlendirme.	22	İNTİHAR EYLEMİ, CANLI BOMBA, "FEDA SAVAŞÇISI" VE DEVRİMCİ MÜCADELE
Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu "kriz" koşullarına ilişkin bir irdeleme.	27	BÜYÜYEN ÜRETİMİN KÜÇÜLEN EKONOMİSİ
Türkiye ekonomisindeki daralmanın bir sonucu olarak ortaya çıkan bir iflas olayı.	33	İÇ TALEP DARALINCA... Fİ-YAPI'NIN İFLASI
"Tüm okulları İmam-Hatipleştirme fırsatı" yaratan yeni "islami" eğitim sistemi üzerine.	34	4+4+4'DEN 444'E
Recep Tayyip Erdoğan'ın 2012 Londra Olimpiyat Oyunları'na gösterdiği "teveccüh"ün "hüsranı".	37	2012 RTE YAZ OLİMPİYATLARI'NDA NEDEN BAŞARISIZ OLUNDU?

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

Mevcut Durum

“Mevcut durum” denildiğinde, hemen her zaman, içinde yaşanan “an”da neler olduğu (geçmiş, olgu) ve neler olmakta olduğu (bugün, olay) akla gelir. Bu nedenle, günlük (ya da “medyatik”) söylemle, “ne oldu?” ve “ne oluyor?” sorularının yanıtı “mevcut durum”un saptanması demektir. Bu yönüyle “mevcut durum”, belli bir zaman içinde ortaya çıkan ve gelişen olayların belli bir sıralama içinde ortaya konulmasından ibarettir. Böyle olunca da, olaylar ve olgular, yazarın ya da konuşmacının kendine göre belirlediği bir “sunum” içinde ortaya konulur. Dolayısıyla bu “sunum”, belli bir “mantıksal sıra” izlemek durumundadır ve her olay/olgu, bu “mantıksallık” içinde sıralanır ve kendiliğinden bir “neden-sonuç” ilişkisi ortaya çıkarır.

Örneğin biri (köşe yazarı, televizyon “yorumcusu” ya da “gazete editörü”) herhangi bir olayı öne çıkartırken, bir başkası bir başka olayı öne çıkartır. Böylece, “diğer olaylar”, her durumda öne çıkan olaya göre belirlenir ve öne çıkan olay bağlamında ele alır. Birinin amacı, örneğin, AKP’nin “ileri demokrasi” getirdiği, ülkeyi “kalkındırdığı”, “ötekileşme”yi sona erdirdiği, Türkiye’yi “bölgesel güç ve küresel oyuncu” haline getirdiği, ekonomiyi “büyüttüğü” vs. ise, doğal ve kaçınılmaz olarak her gelişen ekonomik, toplumsal ve siyasal olayı bu amaç çerçevesinde ele alacak ve bu amaca ulaşmayı sağlayacak biçimde “mantıksal” bir sıraya sokacaktır.

Ama bir başkasının amacı, birincisinin tersi ise, yani AKP’nin “ileri demokrasi” adını verdiği şeyin gerçek olmadığı, “ileri de-

mokrası” adı altında yeni bir “vesayet” döneminin başladığı, geçmiş “mağduriyetler” karşısında yeni “mağduriyetler” yarattığı, Türkiye’nin söylendiği gibi bir “bölgesel güç ve küresel oyuncu” olmadığı, ekonominin “büyümek”ten daha çok “kriz” içinde olduğunu göstermek ise, doğal ve kaçınılmaz olarak gelişen olayları bu bağlamda “mantıksal” bir sıraya sokarak sunacaktır.

Bu “durum saptamaları”nda, çıkış noktası ile varış noktası bir ve aynıdır. Birincisi AKP iktidarının ne kadar “iyi” ve “mükemmel” oluşundan yola çıkarak AKP iktidarının ne kadar “iyi” ve “mükemmel” bir iktidar olduğu sonucuna ulaşırken, ikincisi, birincinin tersinden yola çıkarak birincinin tersi sonuca ulaşır.

Bu “durum” karşısında “ortalama” bir küçük-burjuva (ki bu “çatışma” ortamında “medya”da bu tür “yazarlar” çoğalmıştır) “orta yolu” seçer. Bu “orta yol” da, her iki tarafın da doğruları ve yanlışları olduğunu söyler ve iki tarafın doğrularını “akıl yolu birdir” popülizmi içinde “objektif” durum olarak ortaya koyar. Tıpkı eski Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök’ün “Balyoz” davası için “darbeciler veya değiller diyemem” sözleri gibi.

Bu “orta yolculuk” ne kadar “tarafsız” ve “objektif” görünürse görünsün, özsel olarak “seçici”dir. Bu “seçicilik”, “kapitalizm mi, sosyalizm mi daha iyidir” türünden tartışmalarda, “her ikisinin de iyi ve kötü yanları vardır” türünden bir yaklaşımdır. Dolayısıyla da, ortaya koyacağı her “görüş”, bu seçiciliğin, yani **eklektizmin*** bir ifadesidir.

Oysa “durum” saptamasında, yani ne ol-

duğunu (dün) ve ne olmakta olduğunu (bugün) saptamak, **bunlar arasındaki tarihsel ve sınıfsal bağlantıların** ortaya konulmasını gerektirir. Çünkü her olgunun ve olayın bir geçmişi, yani tarihi vardır. Sınıflı bir toplumda da, bu tarihsellik, aynı zamanda sınıfsal niteliktedir. Her olay ve olgu, belli bir tarih içinde belli bir sınıfın nesnel konumuya bağlantı içinde ortaya çıkar ve gelişir.

Örneğin, içinde bulunulan bir “an”da AKP iktidarının tahlilini yapmak için, herşeyden önce onun hangi tarihsel koşulların ürünü olduğunu ve hangi sınıfsal çıkarlara denk düştüğünü saptamak gerekir. Tarihsel temel ve sınıfsal yan bir yana konularak bir siyasal partinin ya da bir siyasal iktidarın ne olduğunu, ne yaptığını ve ne yapacağını/yapabileceğini saptamak olanaksızdır.

Türkiye’de gelişen tüm ekonomik, toplumsal ve siyasal olaylar “medya”daki yazarların ve televizyon “yorumcuları”nın dar, kasıtlı ya da eklektik anlayışlarının çerçevesi içinde ele alınıp sunulmaktadır.**

Olgu çok yalındır.

AKP, bir siyasal partidir. Her siyasal parti gibi, belli bir seçmen kitlesine hitap ederek, bu seçmen kitlesinden oy almayı amaçlar. Doğal olarak, “her seçmen” belli bir toplumsal kesime, yani sınıfa ait birey olduğundan, her siyasal parti hitap ettiği seçmen kit-

* *Eklektizm* (seçmecilik), “Değişik ve çoğu kez birbirinin tam karşıtı olan felsefe dizgelerinin, görüş açılarının, kuramsal öncüllerin vb. bağdaşmaz yanlarını görmezlikten gelerek, bağdaşabilir yanlarını düzenli bir bütün oluşturmadan bir araya getirme tutumu”-dur.

** Yalçın Küçük, bir zamanlar şöyle bir saptamada bulunmuştur: “Deha, geçiciye kapılmamak olduğuna göre, ‘dahi’ gazeteci olamaz. Çünkü gazeteci geçici’yi, günceli yaşayan kimsedir; günlük olanı abartma eğilimi taşıyan kalemdir. Aslında telefon ve daktilo bile denebilir. Bir adım daha atılabilir; gazeteciden yazar bile olamayacağı haklı olarak söylenebilir. Yazarlık, gazetecilik bırakıldıktan sonra başlar. Balzac, gazeteciliği bırakmakla ne kadar iyi etti, yazar oldu. Balzac, belki de dehasının ilk işaretlerini bu kariyerle verdi... Türkiye’de her gün yazan fıkra yazarın geleneği bir yoksulluğun işaretidir. Yazarın açısından büyükçe bir dramdır; hep geçici’yi kalıcı yapmaya çalışmanın trajik örneklerini vermek durumunda kalıyorlar. Türkiye açısından ise tam bir trajediyi sergiliyorlar: Düşün alanını tutuyorlar. Gresham’ın kötü paranın iyi parayı kovma yasası türünden bir etkileme ile Türkiye’nin teorik sığınağına katkıda bulunuyorlar. Bu sonucu formüle edebilirim: Türkiye’de fıkra yazarlığı geleneği, deha ve teori yoksulluğunun kanıtıdır.” (Yalçın Küçük, *Aydın Üzerine Tezler-3* 1830-1980, s: 18-19, Ekim 1987)

lesinin sınıfsal konumuna uygun olarak hareket eder. Dolayısıyla da, AKP, bir siyasal parti olarak belli bir sınıfa seslenir, onların çıkarlarını temsil eder.

Buraya kadar bir “sorun” yok gibidir. Ancak işin içine “sınıflar” girdiği andan itibaren, ortalık “karışır”! AKP, birden bire diğer düzen partileri gibi (CHP, MHP vb.) “kitle partisi” haline dönüşür. “Kitle” partisi olunca da, yalın ve saf bir sınıfın çıkarını temsil eden ve çıkarını savunan bir parti olmaktan çıkar! Artık AKP, her “kitle” partisi gibi, bir çok sınıfı temsil eden, bu sınıfların çıkarını savunan, dolayısıyla “sınıfların partisi”, hatta “sınıflar üstü” bir parti haline dönüşür. Böyle olunca da, bu “sınıflar üstü” ya da “çok sınıflı” parti (AKP), yine bu türden niteliklere sahip “şey”lerle olan ilişkisi çerçevesinde ele alınmaya başlanır.

Tüm bu yanlış ve eklektik “durum saptamaları”ndan arınmak için, öncelikle tarihsel ve sınıfsal bir bakış açısına, yaklaşıma gereksinme vardır.

AKP, herkesin çok iyi bildiği gibi, gökten zembille inmemiştir. AKP, kurucuları Abdullah Gül, Bülent Arınç ve Abdüllatif Şener ile sonradan onlara “ilhak” eden Recep Tayyip Erdoğan gibi bir geçmişe sahiptir. Ve yine herkesin bildiği gibi, bu geçmiş, Necmettin Erbakan’ın 1950’lerdeki “Gümüş Motor” olayından başlayıp, 1960’lardaki Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) başkanlığı ve ardından Milli Nizam Partisi’ni kurmasıyla gelişen bir süreci kapsar. MNP’nin ardından kapatılan ve açılan Milli Selamet (MSP), Fazilet (FP) ve Saadet (SP) partileri AKP kadrolarının ve tabanının oluştuğu tarihsel temeli oluşturur.

“Kitle partisi” söyleminden yola çıkılırsa, AKP, tıpkı içinden geldiği ve çıktığı MNP “geleneği” gibi, **sadece** belli bir kesimden ya da sınıftan (örneğin köylülerden, eşraftan ya da tefeci-tüccar kesiminden vs.) değil, kendi çıkarlarını temsil ettiğini düşünen her kesimden oy almıştır. Öyleyse AKP’nin (ya da onların “geleneği”nin) gerçek sınıfsal niteliği, yani gerçekte hangi kesimin ya da kesimlerin sınıfsal çıkarlarına denk düştüğünü saptamak gerekir.

1976 yılında yapılmış bir saptamayla ifade edersek, AKP’nin içinden çıktığı “geleneği”in partileri, “Sınıfsal olarak, CHP’nin dayandığı sınıfsal tabana, yani orta ve küçük sermaye kesimlerine dayanır. Anadolu es-

naf-zanaatkar sermayesi ile tefeci-tüccar sermayenin desteğini almıştır. Anti-tekelci ve anti-faicizci tutumuyla küçük ve orta sermaye kesimlerinin işbirlikçi-tekelci burjuvaziye karşı tepkilerini dile getirir. Ama bu tutumu, yani tekelciliğe ve faize karşı oluşu, tekellere ve faize karşı olduğundan değil, çıkarlarını temsil ettiği sınıfsal kesimlerin gelişimini engelleyen unsurlar olmasından kaynaklanır. İşbirlikçi-tekelci burjuvazi tüm finans kaynaklarını tekelinde tutarak, kendi dışındaki kesimlerin gelişimini engellemektedir. Burada “faiz politikaları” küçük ve orta sermayenin gelişimini engelleyen en temel “enstrüman”dır.

“Gümüş Motor” olayında görüldüğü gibi, üretici güçlerin hızlı bir gelişiminden yadadır. Ancak Türkiye’nin emperyalizme bağlılığı ve bunun ürünü olan işbirlikçi-tekelci burjuvazinin egemenliği karşısında bu hızlı gelişimin “milli” yönü öne çıkartılmıştır. Politik bir silah olarak kullanılan “din” ile birlikte, köylülüğün de sınıfsal desteğini almıştır.

Erbakan “geleneği”, tarihsel olarak “milli” ve “dinci”dir. Ancak temsil ettiği tefeci-tüccar sermayesi nedeniyle de **ticari çıkarların** temsilcisidir.

İşte bu “milli-dinci” “geleneği” içinde küçük ve orta sermaye kesimleri ile tefeci-tüccar kesimi arasında belli bir “denge” oluşmuştur. Birincisinin “milli” eğilimi ile ikincisinin iç pazarda egemen olan emperyalizm-işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı tutumu birbiriyle çakışmıştır. Böylece “milli” yan, hem küçük ve orta sanayicilerin hem de (iç Pazar açısından) tefeci-tüccar sermayesinin ortak paydası haline gelmiştir. Ve Erbakan “geleneği” içindeki ayrışmanın tarihsel temeli de, bu “ortak payda”nın ortadan kalkmasıdır.

1980 sonrasında emperyalizmin “talep yetersizliği”nden (aşırı-üretim) kaynaklanan “yeni pazarlar” gereksinmesi, **dünya çapında meta ticaretinin** geliştirilmesini getirmiştir. Neo-liberalizm denilen şey, dünya çapında meta ticaretinin önündeki tüm engellerin ortadan kaldırılmasından ibarettir. 1980 sonrasındaki süreç, emperyalizme bağımlı ülkelerde küçük ve hafif sanayinin geliştirilmesinin yanında meta ticaretinin artan oranda devreye girmesinin süreci olmuştur.

İşte bu süreçte, emperyalizmin “Yeşil

Kuşak Projesi” (ki siyasal bir proje olmanın ötesinde, aynı zamanda ekonomik yayılma projesidir) çerçevesinde “islami sermaye” kesimleri (“Yeşil Sermaye”) desteklenmeye başlanmıştır. Bunun sonucu olarak, Türkiye’de, Faisal Finans, El Baraka Türk gibi Suudi Arabistan kaynaklı finans kuruluşları yoluyla “Yeşil Sermaye” desteklenmiştir. (Burada hemen belirtelim ki, bu “destek” 12 Eylül askeri yönetimi altında sağlanmıştır.)

Bu “islami” neo-liberal uygulama, “ihracata yönelik sanayileşme” adı altında dış ticaretin geliştirilmesine yönelirken, aynı zamanda “ithalatın liberalizasyonu”yla emperyalist metallerin iç pazara doğrudan girmesini sağlamıştır.

Erbakan “geleneği”nde “müttefik” olan küçük ve orta sanayi sermayesi ile tefeci-tüccar sermayesi bu süreçte ayrışmaya başlamıştır. “Gelenek”in tefeci-tüccar kesimi, dış finansmanla “milli ve sanayici” kesimine karşı üstünlük sağlamıştır. Artık “Milli Görüş”ün yerini “müslüman tüccar” almıştır.

“Müslüman tüccar” ya da tefeci-tüccar sermayesi, “Yeşil Kuşak Projesi” çerçevesinde emperyalizmin kendisine “ihtiyacı” olduğunu görmüş ve bu proje kapsamında kendisini güçlendirmiştir. İlk dönem Suudi Arabistan, Körfez Ülkeleri’ne yönelen “ihracat”, emperyalizmle işbirliğinin gelişmesine paralel olarak Avrupa’ya ve Orta-Asya’ya doğru açılmıştır. Bu da, tefeci-tüccar sermayesi ile emperyalizm (ve doğal olarak yerli işbirlikçi kesimler) arasında doğrudan ittifak kurulması sonucunu doğurmuştur. Recep Tayyip Erdoğan’ın İstanbul Belediye Başkanlığı dönemi, bu ittifakın sınırdığı bir dönem olmuştur. (Bu dönemde İstanbul’da yürütülen “kentsel gelişim” projelerinin doğrudan Dünya Bankası tarafından finanse edilmesi en tipik olgudur. Diğer bir deyimle, Recep Tayyip Erdoğan’ın İstanbul Belediye Başkanlığı döneminde yaptığı herşey, Dünya Bankası’nın geri-bıraktırılmış ülkeler için hazırladığı projelerdir.)

Erbakan “geleneği”ndeki bu dönüşüm, giderek geleneksel olarak “merkez”de yer alan müteahhit kesiminin desteğinin kazanılmasını getirmiştir. Böylece, Refah Partisi, 1995 seçimlerinden birinci parti olarak çıkmıştır.

Şubat 2001 krizinin, neredeyse tüm küçük-burjuvaların koalisyon partilerine tavır alması sonucunu doğurması, Erbakan “ge-

leneği”nin “yeni” ya da “yenilikçi” kesiminin gücünü artırmış ve “yenilikçi” denilen kesimin Erbakan’dan koparak oluşturdukları AKP’nin iktidara gelmesinin koşullarını yaratmıştır.

Bu noktada, emperyalizmin yeni Ortadoğu “projesi”nin karşısına Türkiye’deki “merkez sağ” ve “merkez sol” olarak tanımlanan DYP-ANAP ve DSP-CHP bir “engel” olarak ortaya çıkmıştır. Recep Tayyip Erdoğan’ın İstanbul Belediye Başkanlığı döneminde Dünya Bankası aracılığıyla “Yenilikçi” kesimle geliştirilen “sıkı ilişkiler” ve tefeci-tüccar kesiminin, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda hareket etmesinin kendisine büyük avantaj sağladığının farkında olması, emperyalizm-AKP “ittifakı”nın kalıcılaşmasını sağlamıştır.

2002 seçimlerinde AKP’nin birinci parti olarak çıkması ve iktidara gelmesiyle birlikte Amerikan emperyalizminin Ortadoğu politikalarının uygulanmasının önündeki siyasal engeller belli ölçülerde ortadan kaldırılmıştır. Artık süreç, Amerikan emperyalizminin Irak işgaline doğru gelişmeye başlamıştır.

AKP’nin “şark kurnazlığı”yla Amerikan emperyalizminin Irak işgaline “tam destek” vermesine rağmen, 1 Mart 2003’de “Irak Tezkeresi”nin TBMM’den geçmemesi belli bir “hayal kırıklığı” yaratsa da, “ittifak” bozulmamıştır. Tefeci-tüccar kesiminin Amerikan emperyalizminin Ortadoğu’ya ilişkin politikalarıyla yeni pazarlar kazanacağını görmesi kadar, Amerikan emperyalizminin AKP aracılığıyla kendisine “sorun” çıkartan kesimleri tasfiye edebileceğini görmesi de bunda etkili olmuştur. Bu dönemde “Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı” olan Ali Babacan’ın 22 Eylül 2003’de Dubai’de imzaladığı “ABD-Türkiye Finansman Anlaşması” bunun somut ifadesi olmuştur.

Bu tarihten sonraki ekonomik ve siyasal gelişmeler, tümüyle bu “ittifak”ın hedeflerine ulaşmasının tarihidir. Bu süreçte, 2003-2006 yılları bir çeşit “geçiş dönemi” olarak ortaya çıkmıştır. 2007 yılından itibaren “düşmeye” basılmış ve “ittifak” belirdiği hedeflere ulaşmak için harekete geçmiştir.

Amerikan emperyalizminin hedefi, Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığıyla birlikte ortaya çıkan “ulusalçı” eğilimlerin tasfiye edilmesi (siyasal) ve Türkiye iç pazarının artan oranda emperyalist metaların pazarı haline

getirilmesidir (ekonomik). “Ergenekon” davası siyasal tasfiyenin ilk adımını oluşturmuştur. Bu tasfiye “operasyonu”nda AKP’nin “elini” güçlendirmek için “PKK kartı” oyununa sokulmuş ve Amerikan emperyalizminin “şemsiyesi” altında PKK’nin “ateş-kes” ilan etmesi sağlanmıştır. Özellikle 2007 ve 2011 genel seçimleri ile 2010 Anayasa Referandumu öncesinde PKK’nin “ateş-kes” ilan etmesi (ve buna dayanarak yapılan “açılım”), “Kürt Sorunu” karşısında giderek güçlenen “millici” ve “milliyetçi” tepkileri pasifize ederek AKP’nin iktidarını daha da pekiştirmiştir. (“Oslo Müzakereleri” bunun bir parçasıdır.)

Amerikan emperyalizminin hedefleri ile (farklı amaçlarla da olsa) AKP’nin hedeflerindeki çakışma ikisi arasındaki “ittifak”ın sürmesini sağlamıştır. Recep Tayyip Erdoğan’ın “win-win” zihniyeti burada açıkça yaşam alanı bulmuştur.

Bugün Amerikan emperyalizmi ile AKP iktidarı arasındaki “uyum” tartışmasız bir gerçektir. Kürecik’te konuşlandırılan “Füze Kalkanı” ve Suriye politikası bu “uyum”un en tipik olgularıdır.

Mevcut durumda AKP iktidarının karşı karşıya olduğu ekonomik ve siyasal olguların ilk sırasında “Cari Açık”, “Kürt Sorunu” ve Suriye yer almaktadır. Anti-emperyalist toplumsal muhalefet çok zayıftır. “Millici” (“Ulusalçı”) kesimler önemli ölçüde tasfiye edilmiş ya da sindirilmiştir. MHP’nin temsil ettiği “milliyetçi” kesimler ise, Amerikan emperyalizmiyle “uyum” içinde olmanın gereğinin bilincinde olarak, AKP’nin iç (“Kürt sorunu”) ve dış (Suriye) politikalarına desteklemenin kendi “yararlarına” olduğunu kabul etmişlerdir.

Şüphesiz AKP iktidarının en “yakıcı” iç politika sorunu “Cari Açık” ve “Kürt Sorunu”dur. Birincisi, kendi sınıfsal bileşiminde çatlaklara yol açabilme potansiyeline sahipken, ikincisi, yani “Kürt Sorunu”, sindirilmiş “millici” ve denetim altındaki milliyetçi tepkilerin yükselmesine yol açma potansiyeline sahiptir. Bu nedenle, “millici” tepkilerin olası bir yükselişi karşısında, MHP’nin “milliyetçiliği”nin denetime alınması ya da “müttefik” haline getirilmesi önem kazanmıştır. AKP’nin “Cari Açık” nedeniyle uygulamak zorunda kaldığı ekonomik politikaların yaratacağı çatlaklar da MHP’nin güçlenmesine yol açabilecektir. Böylece AKP’nin eko-

nomik ve siyasal sorunlar karşısında uğrayacağı “kan kaybı”nın MHP’ye kanalize edilmesi şaşırtıcı olmayacaktır.

Elbette en çok “ilgi” ve “tepki” uyandıran sorun, “Kürt Sorunu” ve PKK’nin artan eylemleridir. PKK, 2007-2011 dönemindeki “ateş-kes” politikalarıyla AKP’nin iktidarını pekiştirmesine (özellikle 12 Eylül 2010 Anayasa Referandumu’nda) doğrudan katkıda bulunmuştur. Bu katkı karşılığında “Oslo Müzakereleri” başlatılmışsa da, sonuçta bunun sadece “oyalama” ve “kullanma” amaçlı olduğu PKK tarafından da görülmüştür.

PKK’nin “Devrimci Halk Savaşı” adını verdiği “eylemlilik” nihai bir askeri zaferi hedeflemekten daha çok, “Oslo Görüşmelerine”ne geri dönüşü sağlama amaçlı olduğundan, bir yerden sonra “güç gösterisi”ne yol açmıştır. Siyasal süreç, bu “güç gösterisi”nin etkisi altında gelişme potansiyeline sahiptir.

Yine de PKK’nin “Oslo Görüşmeleri”ne geri dönüş amacı, bir “taktik” ya da “strateji” değildir. “Kürt Sorunu”nda, gerek Erbakan “geleneği”nin, gerekse ayrılmış haliyle AKP’nin temsil ettiği sınıfsal kesimler vardır. Seçimlerde AKP’nin aldığı oy oranına bakıldığında, bu kesimlerin gücü oldukça büyüktür. Kürt tefeci-tüccar kesimi kadar küçük tüccarlar (esnaf) da AKP’yle birlikte gelişen meta ticaretinden “nasip”lerini almaktadırlar. Yine AKP’nin “Kuzey Irak Bölgesi”ne ilişkin yürüttüğü politika (ki tümüyle ABD tarafından dikte ettirilmiş bir politikadır), bir kısım Kürt feodallerinin “taşeron burjuva”ya dönüşmesini sağlamaktadır. Kuzey Irak’taki “yatırımlar”la gelişen ve zenginleşen kesimler AKP’nin “sadık” destekçileri olarak ortaya çıkmaktadır. Bu kesimlerin, gerek feodal bağları, gerekse gelişen ve dönüşen konumlarıyla birlikte ortaya çıkan “istihdam” gücü önemli bir oy potansiyeli sağlamaktadır.

Diğer yandan Kürt yoksul köylüsünün ezilmişliğine karşı “tarikatlar” a yönelmişliği de AKP lehine bir ortam yaratmıştır.

Burada ikircikli olan, kararsız olan Kürt küçük-burjuvazisidir. Aydın kesim gelişen olayların temelinde yatan etmenlerin belli ölçüde bilincindedir. Ancak “Bağımsız Kürdistan” konusunda, “uluslararası konjonktür”e biçilen değer çerçevesinde net bir tutum takınmamaktadır. Bu kararsız ve belirsizlik içinde “sol” geçmişlerinden aldıkları

“bakış açısı”yla varlıklarını sürdürmektedirler. “Demokratik Özerklik” konusundaki “deklarasyon”da görüleceği gibi, oluşacak “özerk” ya da “bağımsız” Kürdistan konusunda, A. Öcalan’ın temsil ettiği “milli muhabakat”la çelişik görüşlere sahiptirler.

Bunların yanında, Turgut Özal’ın “Büyük Türkiye Federasyonu” türünden “bölgesel güç” ya da “alt-emperyalist” nitelikte “projeler” de Kürt küçük-burjuvazisini etkileyebilmektedir.

Bunun karşısında AKP’nin “milli” damarı ile “dinci” (“islamcı”) damarı yer yer birbirleriyle çatışmaktadır. Ancak Kürt tefeci-tüccar ve toprakağalarının kesin yedeklenmiş olmasından yola çıkarak, kendi amaçları doğrultusunda “Kürt Sorunu”nu kullanmak istemektedirler. “Komşularla sıfır sorun” politikasında olduğu gibi, bu sorun karşısında da AKP’nin tutumu, “yapıyormuş gibi davranmak”tır. Recep Tayyip Erdoğan’ın demagojik söyleminin etkili olduğunun görülmesi de bu tutumu pekiştirmektedir. AKP’nin yargıyı tümüyle ele geçirmesinin aracı olan 12 Eylül 2010 Referandumu’nda PKK’nin “bitaraf” kalmasını sağlayabilmiş olmaları da, izledikleri ikiyüzlü ve demagojik politikanın etkili olduğunu düşünmelerine yol açmıştır.

PKK’nin ya da A. Öcalan’ın AKP’nin bu ikiyüzlü ve demagojik politikalarını göremediklerini düşünmek safdillik olur. Elbette PKK yönetimi (ve A. Öcalan) AKP’nin politikalarının “amacı”nı bilmektedirler. Ama “amaç” bir yana bırakıldığında, bu politikaların ABD’nin talimatıyla yapıldığını da bilmektedirler. ABD’nin Ortadoğu’da kendisine bağımlı bir “Kürt devleti” oluşturmak istediği de açıktır.* PKK açısından sorun, böylesine bağımlı bir “Kürt devleti”nin kendi kadroları tarafından ne ölçüde benimsenebileceği ve Kuzey Irak’ın merkez olacağı olası bir “Kürt devleti”nde kendi varlığını ne

* Bu olgu çoğu zaman görmezlikten gelinmektedir. Oysa ABD’nin “Kürt devleti” konusundaki tutumu I. Dünya Savaşı döneminde belirlenmiştir. 8 Ocak 1918’de ABD başkanı Thomas Woodrow Wilson’un açıkladığı “Yeni Uluslararası İlişkilerin İlkeleri”nin (“Wilson İlkeleri”) 12. maddesinde, “Osmanlı İmparatorluğu’nun Türk kısmına egemenlik hakkı tanınmalı, fakat Türk egemenliği altındaki diğer ulusların yaşama hakkı ve özerk gelişme olanağı kesin biçimde güvenceye alınmalıdır.” denilmektedir. Burada sözü edilen “Türk olmayan uluslar”, Ermeniler, Rumlar, Araplar ve Kürtlerdir.

kadar koruyabileceğidir.

PKK'nin bu sorunu, aynı zamanda Barzani'nin ve ABD'nin de bir sorunudur. Onlar da "evcilleştirilmiş" bir PKK'den yanadırlar. Ama bunun hemen ve "müzakere" yoluyla (ya da A. Öcalan'ın serbest bırakılmasıyla) gerçekleşmeyeceğini de bilmektedirler. Bu nedenle, PKK'nin eylemliliğini artırması karşısında Türkiye'nin belli ölçülerde gerçekleştireceği "imha operasyonları"yla PKK'yi zayıflatmasından yanadırlar. TSK'nın "operasyonları"yla "ağır" kayıplara uğrayacak bir PKK'nin daha kolay "evcilleştirilebileceği" varsayılmaktadır. (Bu varsayım AKP yönetiminde de egemendir.)

Şurası açıktır: "Kürt Sorunu", gerçekte bir ulusal sorundur. Her ulusal sorun gibi çözümü de demokratik niteliktedir, yani ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkının tanınmasıyla olanaklıdır. Ancak "Kürt sorunu"nun ulusal ve demokratik bir sorun olması, bu sorunun çözümüyle sorunun olduğu ülkenin demokratikleşeceği anlamına gelmemektedir. Kimi yandaş ve taraftar yazarların iddia ettiği gibi, "Kürt Sorunu"nu çözen bir AKP "bin yıl" iktidarda kalabilecektir. Ve herkesin kolayca bilebileceği gibi, AKP'nin "demokrasi" diye bir sorunu, bir derdi yoktur. "Demokrasi", sadece "amaç"ı ulaşmanın basit bir aracıdır. "Demokrasi", yani sandıksal demokrasi, AKP'nin sayısal çoğunlukla iktidar olabildiğini sağlayabilen bir araçtır. Buradan da ülkenin demokratikleşmesinin çıkmayacağı açıktır.

Şimdi Recep Tayyip Erdoğan, "yeni beyaz sayfa açma" propagandasıyla PKK'yi aynı ırmakta ikinci kez yıkamaya kalkışmaktadır. Cumhurbaşkanlığı yolunda önüne çıkabilecek olası engelleri bertaraf etmeyi amaçlayan bu "yeni beyaz sayfa" edebiyatı, "güçlendirilmiş Cumhurbaşkanlığı"na ilişkin anayasa değişikliğinde ve Cumhurbaşkanlığı seçiminde BDP'nin desteğini almayı amaçlamaktadır. Cumhurbaşkanlığı seçiminde BDP'nin oylarının "kritik" nitelikte olduğu 12 Eylül 2010 Referandumu'nda "bitaraf" kalmasıyla ("boykot") açıkça görülmüştür. Öte yandan PKK'nin "ateş-kes"inin, yani eylemsizliğinin her seçimde AKP lehine sonuçlar doğurduğu da açık gerçeklerdendir.

Elbette PKK'nin, aynı söylemle yıkatıldıkları ırmakta ikinci kez yıkanmayı kabul ederek "II. Oslo Görüşmeleri"ne başlaması, Or-

tadoğu "denklemini"nin bir parçası olmaları bağlamında değerlendirilecektir. Bu bağlamda, PKK'nin, Recep Tayyip Erdoğan'ın söylemiyle yetinmeyeceği, "II. Oslo Görüşmeleri"nde ABD'nin müdahil olmasını talep edeceği söylenebilir. Burada "Suriye Kürdistanı" PKK'nin en önemli "koz"u olacaktır.

PKK'nin nasıl "evcilleştirileceği" ve "evcilleştirilmiş" bir PKK'nin Amerikan emperyalizminin bölgesel çıkarlarının hangilerinin gerçekleşmesinin aracı olacağı zaman içinde netleşecektir. Burada belirleyici unsur, Kürt küçük-burjuvazisi ile feodal kesimlerin "işbirlikçi burjuva" olmaya talip olmalarıdır. Böylece PKK'nin 1990'larda başlayan sınıfsal dönüşümü de tamamlanmış olacaktır.

Şüphesiz AKP'yi "Kürt Sorunu" kadar zorlayan ikinci sorun ise, ekonomiktir. "Avrupa borç krizi" koşullarında "Cari Açık"ın finansmanı sorunu giderek uluslararası bir sorun haline gelmiş ve "global mali sermaye" cari açığın küçültülmesini talep etmiştir. 2011 başlarında eski Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz döneminde "sıcak para"ya karşı uygulamaya sokulan önlemler bir süre gevşetilmişse de (inşaat sektöründeki durgunluk nedeniyle), "global mali sermaye"nin baskısı karşısında yeniden sıkılaştırılmıştır. Bunun sonucunda iç talep daralmıştır. Başta inşaat ve otomotiv sanayi olmak üzere pek çok kesim "durgunluk" içine girmiştir. Yapılan bütçe harcamalarıyla "durgunluk" hafifletilmeye çalışılmışsa da, bu kez de bütçe açığı büyümüştür.

Böylece AKP, "global mali sermaye"nin baskısı ile temsil ettiği kesimlerin tepkisi arasına sıkışmıştır. Bu sıkışıklıktan kurtulabilmek için tek "umudu", ABD'nin "3. Parasal Genişleme" politikası ile daha fazla yabancı sermaye girişinin gerçekleşmesidir. Bunun da aynı süreci, yani "düşük kur, yüksek faiz" dönemini bir kez daha yinelemekten başka bir sonucu olmayacaktır.

AKP'nin son günlerde yaptığı transferler (Numan Kurtulmuş vs.) ekonomi planında ortaya çıkan "tepkileri" pasifize etmeyi ve olası bir ayrışmaya karşı yeni "müttefikler" bulmayı amaçlamaktadır.

"Suriye sorunu" ise, gerçekte, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'yu yeniden "dizayn" ederken ortaya çıkacak ganimetten pay kapma çabasının ürünüdür. Bir diğer deyişle, amaç, Turgut Özal'ın 1991 yılındaki Irak Savaşı'na ilişkin söylediği gibi, "bir ko-

yup üç almak”tır. Ama dozu giderek artan söylemlerin bir sonucu olarak, diplomatik ve siyasal düzlemde, hem Recep Tayyip Erdoğan için “kişisel” bir sorun, hem de bir “prestij” sorunu haline dönüşmüştür. Diğer yandan Suriye’de Kürtlerin “varlığı”nın “keşfedilmesi”yle birlikte, “Suriye Sorunu”, “Kürt Sorunu”nun bir parçası haline gelmiştir.

Öte yandan, AKP’nin (özellikle de “teorisyen” A. Davutoğlu’nun) “neo-osmanlı” “vizyonu”, Suriye’yi Türkiye’nin “arka bahçesi”, “*lebensraum*”u, yani sömürgeci haline getirmeyi amaçlamaktadır. Böylece Suriye, Türkiye’nin denetiminde bir sömürü pazarı haline gelecektir. İsmet Berkan türünden “neo-liberal” tarafında desteklenen bu “vizyon/proje”, “alt-empyralist” türünden bir sömürgeci haline gelecek Türkiye’nin bu sömürge pazarları yoluyla büyük kârlar sağlayacağı ve bu sömürüden elde edilen kârların da Türkiye’deki “insanlar”ın yaşam düzeyinin yükselmesine yol açacağı “belentisi”ni içermektedir.

Bu eski-sömürgeci zihniyet, bir yandan Suriye feodal-dinci kesimlerini “işbirlikçi” haline dönüştürürken, diğer yandan “radikal sünni-islamcı” kesimleri “tetikçi” olarak kullanmaktadır. Çeçenistan’dan Afganistan’a Libya’dan Türkiye’ye kadar her yerden devşirilen bu “tetikçiler”in yürüttüğü “cihat”, kaçınılmaz olarak dünyanın her yerinde kullanılabilen “deneyimli” “radikal-sünni islamcı” bir silahlı gücü ortaya çıkarmaktadır. Bu silahlı güç, bugün için AKP iktidarı tarafından “denetlenebilir” görünseler de, olası siyasal gelişmelerle birlikte, Türkiye içinde faaliyet yürüten bir “kontra gücü” haline dönüşecektir. Bu “kontra gücü”, AKP’nin kendi muhaliflerine karşı kullanılabilir bir güçtür. AKP, siyasal gücünü yitirdiği oranda bu “kontra gücü”nü devreye sokacaktır. Açıktır ki, bu “kontra gücü”nün hedef kitlesi de, her zaman olduğu gibi, Türkiye sol hareketi ve Alevi kitlesi olacaktır.

Bu dinamiklerin yanında, AKP iktidarının **doğrudan** Suriye’ye askeri müdahalede bulunma ve Suriye’yi işgal etme olasılığı da söz konusudur. Bu durumda, “radikal sünni-islamcı” “kontra gücü”nün ülke içinde kullanılması olasılığı giderek büyüyecektir.

Akçakale’ye “düşen” top mermisiyle başlayan ve ardından TBMM’den “askeri müdahale” için “tezkere”nin çıkartılmasıyla devam eden içinde bulunduğumuz sü-

reç, AKP’nin yukarıda ortaya koyduğumuz “vizyon”u çerçevesinde tırmanma sürecine dönüşmüştür.

AKP, Suriye’ye yönelikmişcesine çıkardığı “tezkere” ile, **öncelikle** “kontra gücü”nün başarısız olduğu yerlere müdahale etmeyi amaçlamaktadır. Bu müdahalenin, ilk planında “insani yardım” kisvesi altında “tampon bölge” oluşturmaya yönelecektir. “Tampon bölge”, “Suriye’den Türkiye’ye yönelik saldırıların önlenmesi” bahanesiyle uygulamaya sokulurken, tüm beklenti, Suriye ordusunun bu müdahale karşısında hareketsiz kalmasıdır. Böylece “tampon bölge” Suriye ordusunun hareketsizliği ölçüsünde istenildiği kadar genişletilecektir. Ardından Recep Tayyip Erdoğan’ın “Şam’da namaz kılma” muradını gerçekleştirmek için Suriye’nin tamamının işgaline geçilecektir.

Bu bir savaştır. “Neo-osmanlılar”, Recep Tayyip Erdoğan’dan ikinci Yavuz Sultan Selim yaratmak için, “gözünün üstünde kaşın var” türünden bir gerekçeyle, sonuçlarının ne olacağı bilinmeyen bir savaşa girişmektedirler.

Bu savaşın nasıl gelişeceği kadar, nasıl sonuçlanacağı da, tümüyle Suriye devletinin ve ordusunun “direnme” gücüne bağlıdır. “Direnme” ne kadar büyük olursa, “neo-osmanlılar”ın savaşı da o kadar kanlı olacaktır.

Yine de AKP’nin, tüm bu maddi ve somut olgular karşısında “siyaseten” varlığını sürdürmesinde **demagojik söylemin** büyük rolü vardır. “Medya” aracılığıyla yürütülen demagoji geniş kesimleri etkileyebilmektedir. Dolayısıyla yaşanılacak süreçte AKP demagojisinin (amiyane ve “medyatik” tabirle) “zirve” yapacağını söylemek kahinlik olmayacaktır.

Mevcut durumdan öne çıkan en temel unsur da, AKP’nin **demagojisinin ve savaş girişiminin bertaraf edilmesinin** siyasal süreç üzerinde belirleyici bir yere sahip olduğudur. Bu da, siyasal gerçeklerin teşhir edilmesinden başka bir şey değildir. Bu gerçekleştirilebildiği ölçüde AKP gerileyecektir. Bunun dışındaki her “gelişme”, AKP’nin kendiliğinden “yıpranması”na ve “zayıflaması”na yol açacağından uzun bir zamanı kapsayacaktır. Bu zamanı da, demagojik söylemle ve “dindar nesil” yaratma projeleriyle değerlendirmeye çalışacağı da açıktır.

“Ademe Mahkum Etmek” ve Mutlak Savaş

“Bir çalışmamız var. Medya kimin yanında yer alacak, başlıklara bakıyorsunuz, köşe yazarlarına bakıyorsunuz Sizin kaynağınız Roj tv midir, Mezopotamya mıdır, sosyal medya mıdır? Bunlar ademe mahkum edilecek, görmezden gelinecek. Bunları ademe mahkum etmek durumundayız. Ademe mahkum edersek çok daha hızlı yol alırız. Türk medyası teröre karşı birlikte hareket etmelidir. Amerikan medyası, Fransız, İngiliz medyası bak nasıl davranıyor. Hiç görmemek lazım... Bu çalışmalarla birlikte bu konuda çok daha farklı bir şekilde bunları ademe mahkum etmenin gayreti içine gireceğiz.” (Recep Tayyip Erdoğan, 31 Ağustos 2012)

Emperyalist askeri teorisyenlerin “gayri nizami harp” dediği gerilla savaşının yürütüldüğü ülkelerde “kontra-gerilla” taktikleri, yani gerilla karşıtı faaliyetler, genel kural olarak, gerillanın **gelişimini** engellemeyi amaçlar. Amiyane deyimle, “yılanın başının küçükken ezilmesi” kontra-gerilla taktiklerinin özünü oluşturur.

Kontra-gerilla taktikleri iki yönlü uygulamadır:

1) Gerilla güçlerini henüz oluşum halindeyken imha etmek;

2) Her türlü propaganda aracı ve olanağı kullanarak gerilla savaşının amaçlarının ve hedeflerinin çarpıtılması ve bu yolla halk kitleleri arasında gerillaya karşı bir anti-patinin ortaya çıkarılması.

Birinci yön, doğrudan “elit birlikler” aracılığıyla “bul ve yok et” operasyonlarını kapsar. Bu nedenle doğrudan **askeri** niteliktedir. Bu “bul ve yok et” operasyonları, bir yandan gerillaya sempati duyan ve gerillaya katılmayı düşünen kesimler üzerinde bir **“gözdağı”** özelliği taşıırken, diğer yandan gerillanın ve sempatanlarının moralini bozmaya yönelik **“psikolojik”** amaçlara sahiptir.

Kontra-gerilla taktiklerinin ikinci yönü ise, tümüyle basın-yayın organları (“medya”) aracılığıyla yürütülen **yaygara** ve **demagoji**den oluşur. Burada “müsbet amaç”, gerilla savaşını ve gerillayı “itibarsızlaştırmak”tır. Her türlü propaganda aracı kullanı-

larak, gerillanın ve gerilla savaşının kötülenmesi, bir çeşit “şer eksenli” olarak sunulması, amaçlarının çarpıtılması, kafaların karıştırılması esas alınır. Burada temel araç basın-yayın organları, yani yazılı ve görsel “medya”dır. “Medya”, gazete manşetlerinden köşe yazarlarına, televizyon “belgesel”lerinden tartışma programlarına kadar her türlü biçimi kullanarak kontra-gerilla operasyonlarının odak noktasını oluşturur. Bu yolla her türlü dezenformasyon kamuoyuna sunulur.

Kontra-gerilla operasyonlarının “medya” ayağının en tipik özelliğinden birisi de, sıradan insanların kolayca “algılayabileceği” türden simgeler ve söylemler geliştirmektir. Örneğin 12 Mart döneminde “anarşistler” olarak sunulan gerilla, bugün “terörist” olarak tanımlanmaktadır. Sıradan insanlar açısından hiçbir şey ifade etmeyen, ne anlama geldiği bilinmeyen bu “kavramlar”, olumsuz ve “kötü” bir şeymişçesine sunulularak belli bir “algı” ortaya çıkartılır.

Bu “müsbet amaç”ın yanında bir de “menfi amaç” yer alır. Kontra-gerilla operasyonlarının “menfi amacı”, gerillanın kitlelerle temas kurmasının ve amaçlarını anlatmasının önlenmesidir. Ve yine genel kural olarak, gerillanın kitlelerle temas kurmasının ve amaçlarını anlatmasının “temel” aracının “medya” olduğu varsayılır. Dolayısıyla gerilla güçlerinin “medya”da “müsbet” biçimde yer almasının önlenmesi kontra-ge-

rilla taktiklerinin bir parçasını oluşturur. Bu nedenle, etkisinin “müsbet” olacağı varsayımından yola çıkılarak her türlü gerilla haberlerinin “medya”da yer almasının önlenmesi amacıyla etkin ve yoğun bir sansür uygulamasına gidilir. Bugün Recep Tayyip Erdoğan’ın PKK eylemlerini “ademe mahkum etmek”ten söz ederkenki amacı böylesine etkin ve yoğun bir sansür uygulamaktır.

Burada esas olan, **emperyalist kontra-gerilla doktrininin** dayandığı temel “argümanlar”dır. Özellikle “menfi” toplumsal “algı” yaratmak amacıyla gerilla savaşlarının “terörizm” olarak sunulmasıyla birlikte temel “argüman”, gerilla eylemlerinin amacının toplumda “korku, yılgınlık ve moral bozukluğu yaratmak” olduğudur. Dolayısıyla en küçük bir gerilla eyleminin “medya”da yer almasının bile böylesi bir amaca hizmet edeceği kabul edilir. Bu durumda “medya”nın gerilla savaşı karşısında “hiçbir şey olmamış” gibi davranması, yani Recep Tayyip Erdoğan’ın Arapça jargonuyla “ademe mahkum etmesi” kontra-gerilla taktiklerinin “başarı” için olmaz-sa-olmaz koşul olarak görülür.

Böylece kitle iletişim araçları denetime alınarak gerilla “yok” farzedilir. Kentlerde ve kırlarda faaliyet yürüten, ama kitlelerin “bilgi kaynağı” olan kitle iletişim araçlarında “ademe mahkum edilmiş” olan gerillanın “yok” olacağı varsayılır.

Ancak bu “varsayım”, doğrudan kontra-gerilla operasyonlarının bir parçası haline getirilmiş olan “medya” için geçerlidir. Öte yandan gerillanın da kendi “medya”sı aracılığıyla bu “ademe mahkum etme”ye karşı faaliyeti söz konusudur. Bu durumda, gerillanın kitlelere ulaşma araçlarının etkisizleştirilmesi, kullanılamaz hale getirilmesi ve yok edilmesi kontra-gerilla taktiklerinin asli unsurlarından birisi haline gelir.

Gerilla güçlerinin kendi amaçlarını açıklamasının aracı olan basın-ayrın faaliyetlerinin durdurulması, yapılamaz hale getirilmesi ise, kontra-gerillanın kendi denetimi altındaki “medya”ya yönelik sansür faaliyetinin ötesinde, demokratik hak ve özgürlüklere ilişkin sınırlamalara gidilmesini gerektirmektedir. Bu durumda da, “demokrasi”, “demokratik yönetim”, “demokratik hak ve özgürlükler” konusu başlı başına bir sorun haline gelir.

Bu durumda da, “kötü”, “anti-demokratik” ya da “demokrasi düşmanı”, “katil” “terörist” karşısında, halkı için canla-başla çalışan “iyi”, “hümanist” ve “demokrat” bir iktidar bazı demokratik hakları askıya almak durumunda kalır. Yaratılan kitle “algısı”na bağlı olarak da, bu “zorunluluk” giderek kontra-gerilla taktiklerini uygulayan iktidarı “değişime” zorlar.

Eğer kontra-gerilla taktiklerini uygulayan iktidar kendisini “demokrat” olarak sunmuş ise, demokratik bazı hakları askıya alması durumunda, o güne kadar “medya” propagandası ile kitlelerde yarattığı “demokrat algısı”nı kaybetmeyi göze almak zorundadır. Aksi halde kontra-gerilla operasyonlarının “müsbet amacı”na ulaşması önsel olarak engellenmiş olacaktır.

Ülkemiz somutunda ele alırsak, “analar ağlamasın” söylemiyle “Kürt açılımı”nı başlatan AKP iktidarı, “Kürt sorunu”nu “demokrasi içinde” çözeceği “algısını” yaratmıştır. Bu “algı”yı oluşturabilmek için de, kendi iktidarları döneminde “Olağanüstü Hal”i, yani bazı demokratik hak ve özgürlükleri sınırlandıran ya da kullanılamaz hale getiren “yasal uygulamayı” kaldırdıklarının propagandasını yapmıştır. Bu durumda, bugün, PKK’nin legal (yasal) faaliyet alanlarındaki “propaganda”sını durdurabilmesinin yolu, adı konmamış da olsa “Olağanüstü Hal” uygulamaktan geçmektedir. “Yandaş medya”da PKK’yi “ademe mahkum etmek” ne kadar kolaysa da, bunu yapmak o kadar zordur.

AKP iktidarı bir ikileme yüzyüzedir. Ya bugüne kadar yarattığı “ileri demokrasi” “algısını” bir yana bırakarak “despotik”, “otoriter”, “baskıcı” ya da “güvenlikçi” politikalara dönecektir; ya da “analar ağlamasın” söylemiyle yarattığı “algı”ya bağlı kalarak “Kürt sorunu”na “hümanist ve demokratik” yaklaşımını sürdürecektir.

PKK eylemlerinin yoğunlaştığı ve giderek yaygınlaştığı bir ortamda AKP’nin “acz” içinde olduğu görüntüsü ortaya çıkmışken, bu ikincisini sürdürebilmesi olanaksızdır. Bu durumda birincisine, yani “güvenlikçi” politikalara dönmesi ne kadar kaçınılmazsa, bu dönüşümün yaratacağı “algı bozulması” da o kadar kaçınılmazdır.

Yeni Genelkurmay Başkanı’nın Afyon’daki “mühimmat deposu patlaması” sonrasında içine düştüğü “acz”, AKP’nin PKK eylemler-

ri karşısında içine düştüğü “aciz”i daha da artırmıştır. Bu da, Recep Tayyip Erdoğan’ın “Kasımpaşalı delikanlı” “algısı”nın bozulmasından (amiyane deyimle, “karizmanın çizilmesi”) başka bir şey değildir.

Bu gelişmeler, “algı”lar, “algı” bozulmaları ve ikilemler, tümüyle kontra-gerilla doktrininin üzerine inşa edildiği temel varsayımların çarpıklığından ve yanlışlığından kaynaklanmaktadır.

Herşeyden önce gerilla savaşı “terörizm” değildir ve gerilla da “terörist” değildir. Burada önemli olan, belli bir ülkede (örneğin Türkiye’de) belli bir gerilla örgütünün (örneğin PKK’nin) kendine özgü amaçları ve eylem tarzı değildir. Bugün PKK’nin “Oslo Müzakereleri” sürecinde yer alış amacı ve sonrasında, kendi özel jargonuyla “Devrimci Halk Savaşı”nı başlatması, gerilla savaşının özgül ve özel bir başkalaşmasıdır. Bu başkalaşmadan yola çıkarak yapılacak her türlü “tahlil” ve “saptama” yanlış olacağı gibi, gerilla savaşlarının **niteliğinin** anlaşılmasına yol açar. Dolayısıyla da, Amerikan emperyalizminin klasik kontra-gerilla doktrininin temel “argümanları”, iki tarafın da kabul ettiği bir “temel” mücadele amacı haline gelir.

Böylece, kontra-gerilla doktrininin “terörizm” varsayımından yola çıkan bir taraf (PKK), yaygınlaştırdığı gerilla eylemleriyle toplumda korku ve yılgınlık yaratmaya yönelirken, diğer taraf, aynı varsayımdan yola çıkarak, “anti-terör” politikalarını uygulamaya sokacaktır. Bunun sonucu olarak da, “medya” üzerinden yürütülen propaganda savaşı gerçek savaşın yerine geçer. Bu da, tarafları en “menfi” koşullarda masaya oturmaya zorlamayı amaçlayan ve “medya” üzerinden yürütülen bir çeşit “müzakere savaşı” halini alır. Gerilla eylemleri de, kontra-gerilla operasyonları da bu “medya” üzerinden yürütülen “müzakere savaşı”nın araçları olurlar. Bunun doğal ve kaçınılmaz sonucu ise, her iki tarafın birbirini “ademe mahkum etme”ye çabalamasıdır.

PKK açısından böyle bir “savaş”, amacı “Oslo Müzakereleri”ne daha “avantajlı” bir konumda yeniden başlamak bile olsa, her durumda salt askeri bir savaştır. Kendi jargonlarıyla “Devrimci Halk Savaşı” adını verdikleri bu “savaş” tarzı, politikleşmiş bir askeri savaştan mutlak askeri savaşa geçiş anlamına gelir. Bu da, Halk Savaşı terminolo-

jiyle söylersek, belli ölçülerde düzenli birliklere dayanan ve Halk Savaşının “stratejik denge” ve “stratejik karşı-saldırı” evrelerinde geçerli olan “hareketli savaş”tan başka bir şey değildir. Şüphesiz böyle bir savaşın hedefi, belli yerlerde “kurtarılmış bölgeler” yaratmak olacaktır. “Kurtarılmış bölgeler” yaratıldığı ölçüde, stratejik denge aşamasından stratejik karşı saldırı aşamasına geçilecek ve nihai askeri zafere doğru ilerlenecektir.

Bu durumda “T.C.”nin kontra-gerilla stratejisi de değişmek ve dönüşmek zorundadır. Artık amaç, “lokal” bir gerilla hareketinin “lokalize edilmesi” (tecrit edilmesi) ya da “lokal” olarak etkisizleştirilmesi değil, doğrudan “stratejik karşı saldırı”yı bertaraf etmeye ve sonuç almaya yönelik imha operasyonu olacaktır. İşte “ademe mahkum etmek”, bu imha operasyonlarının sonuçlarının “medya” aracılığıyla kamuoyuna yansımalarının önlenmesinden ibarettir.

Bunun karşılığında, (ve savaş tarzındaki değişiklik nedeniyle) PKK’nin daha vurucu, daha ses getirici ve “ademe mahkum” edilemeyecek eylemlere yönelmekten başka seçeneği yoktur. Bu da savaşın tırmanması ve giderek yalın bir askeri savaşa dönüşmesi demektir. Diğer bir ifadeyle, savaşın, mutlak savaş haline dönüşmesidir. Mutlak savaşta ise şiddetin sınırı yoktur. Şiddetin sınır tanımadığı bir ortamda ise, fiziki gücü acımadan kullanan ve kan dökmekten çekinmeyen taraf, diğer tarafa oranla avantajlı bir durum elde eder.* Recep Tayyip Erdoğan’ın “ademe mahkum etmek” sözü, fiziki gücün acımasızca kullanılması amacının bir ifadesidir.

* Bu savaş gerçeğini Clausewitz şöyle tanımlar: “İnsancıl kişiler belki kolaylıkla, düşmanı çok kan dökmekten silahsızlandırmanın ve yenmenin etkin bir yöntemi bulunduğunu, ve gerçek savaş sanatının bu amaca yöneldiğini düşünebilirler. Ancak bu istenilir bir şey gibi görünmesine karşın, aslında bir çırpıda bir kenara itilmesi gereken bir yanılgıdır. Savaş gibi tehlikeli bir işte, iyi yüreklilikten gelen hatalar başa gelebilecek şeylerin en kötüsüdür. Fizik gücün sonuna kadar kullanılması hiç bir zaman zekanın kullanılmaması anlamına gelmediğinden, bu fizik gücün acımadan kullanan ve kan dökmekten çekinmeyen taraf, aynı şekilde hareket etmeyen diğer tarafa oranla avantajlı bir durum elde eder. Neticede de iradesini hasmına kabul ettirir. Böylece her iki taraf da aynı şeyi düşündüğünden, birbirlerini aşırı hareketlere iterler ve bu aşınıklar karşı tarafın güç ve direncinden başka bir sınır tanımaz.” (*Savaş Üzerine*, s. 44-45, Şiar Yalçın çevirisi.)

Silahlı Propaganda “Ademe Mahkum” Edilebilir mi?

Recep Tayyip Erdoğan, son aylarda artan PKK eylemlerinden yola çıkarak, “terörle mücadele” bağlamında gerilla eylemlerini “ademe mahkum etmek”, yani bu eylemleri yokmuş gibi davranmak gerektiğini ilan etti.

Recep Tayyip Erdoğan’a göre (elbette kendisinin kişisel görüşü olmayıp, tümüyle “anti-terör” danışmanlarının görüşüdür), “terör eylemleri” “medya”da ne kadar geniş yer alırsa, “teröristler” de o kadar etkin ve başarılı olurlar. Bu “öngörü”den ya da varsayımdan yola çıkılınca da, “terör eylemleri”nin “medya”da yer almamasının sağlanmasının “terörizmle mücadele”de “hızlı” yol alınmasını sağlayacağı düşünülmektedir.

Bazı “terör uzmanları”na göre ise, “terör eylemleri” ne kadar “ademe mahkum” edilirse, “teröristler” de o kadar büyük ve ses getirici eylemlere yönelirler. Dolayısıyla “ademe mahkum etmek” “terörü” tırmandırmakla eşdeğerdir.

Bu varsayımlar ve bu varsayımlardan yola çıkarak yapılan “değerlendirmeler”, tümüyle, gerilla savaşının “terörizm” olarak “algı”lanmasının ürünüdür. Varsayımların temelinde yatan “terörizm” anlayışı, kaçınılmaz olarak, “terörist”in amacının, “toplumda korku ve yılgınlık yaratmak amacıyla silahlı eylem yapmak” olduğunu kabul eder. Bu nedenle de, “teröristler”in bu amaca ulaşmak için, yaptıkları silahlı eylemlerin (“terör eylemleri”) en geniş kesimler tarafından duyulmasını, görülmesini ve bilinmesini hedefledikleri düşünülür. Bu da “medya”da yer almak, yani “medya”nın kullanılması olarak tanımlanır.

“Anti-terör konsepti” bir kez bu temele dayandırıldığında, “medya”nın belirleyici bir yere oturtulması kaçınılmazdır. Doğal olarak, “terörle mücadele”de, “medya” etkin ve belirleyici bir güç ya da araç olarak görülür.

“Anti-terör konsepti”nin “medya”yı etkin ve belirleyici bir güç olarak görmesi ve buna ilişkin “cezai önlemler” almaya yönelmesi karşısında, gerilla savaşı yürüten tarafta da “karşıt” bir düşünce gelişir ve biçimlenir.

Bu “karşıt” düşünceye göre, gerilla savaşının amacı ne olursa olsun, her durumda geniş kitlelere ulaşmak ve buna paralel olarak onları örgütlemek esastır. Bu nedenle, yapılan silahlı eylemlerin (gerilla eylemleri) olabildiğince en geniş biçimde “medya”da yer almasının sağlanması, amaca ulaşmanın en temel aracıdır.

Böylece eylemleri “ademe mahkum edilmiş” bir devrimci örgütün karşısına, her türlü eylemi “medya”da yer alan bir örgüt konur. Birincisinin “esamesi” okunmazken, ikincisinin en basit ve sıradan eylemleri bile “en geniş” kesimler tarafından bilinir hale gelir. Bunun sonucu olarak da, mücadeleye sempati duyan ve mücadeleye katılmak isteyen insanlar, kaçınılmaz olarak “çok bildikleri” tarafa yönelirler.

Burada örgütlerin niteliğinden, amaçlarından, stratejilerinden bağımsız olarak, “adının duyulması” belirleyicidir. Böylece eylemleri “medya”da yer alan örgüt, yaptığı silahlı eylemlerin propagandasını yaptığını düşünür. Bunun sonucu olarak da, yapılan silahlı eylemlerin “medyatik” propagan-

dası **silahlı propaganda** olarak “algı”lanır (Bu “algı”, aynı zamanda “anti-terör konsepti”nin “algı”sidir).

Marksist-leninist terimlerle ifade edersek, yapılan silahlı eylemlerin “medya”da yer almasının “silahlı propaganda” olarak kavranılması, politik bir mücadele biçimi olan silahlı propaganda ile silahlı eylemin özdeşleştirilmesine yol açar.

Buna göre, önemli olan eylemi yapmaktır, eylemin kitle içindeki propagandası, yaratılan etkinin örgütlenmesi kendiliğinden gerçekleşir; bunun için eylemden önce ya da sonra kitle içinde herhangi bir çalışma yapmaya gerek yoktur. Aynı görüş ülkemizde de bir dönem oldukça taraftar bulmuştur. Bunun nedeni askeri eylemlerin propagandasını burjuva basın organlarının yapması ve bunun daima böyle olacağını zannedilmesidir.

Oysa silahlı propaganda ile silahlı eylem bir ve aynı değildir. Gerçekleştirilen silahlı eylemlerin “medya”da yer alması, gerçek ve tam karşılığıyla silahlı propaganda değildir. 12 Mart döneminde, özellikle Elrom eyleminin basında geniş ölçüde yer almasına karşın Mahir Çayan yoldaş şöyle yazar:

“Bu yüzden 5-6 tane devrimci askeri eylem (**propagandası yapılmamasına rağmen**) kitlelerde derin bir şaşkınlık ve sempati yaratmıştır.”* (abç)

Görüldüğü gibi eylemlerin burjuva yaygın organlarındaki yankıları ve kitlelerin bunları kendi kendilerine değerlendirmeleri propaganda kabul edilmemektedir.

“... mesele gorillere ve kukla ordulara karşı nasıl ateş edileceğini bilmekte değildir, ama bu işi nasıl yapmalıdır ki, devrimci sınıflar: a) silahların kendi öncülerinden tarafından atıldığını anlasınlar ve, b) onun başlattığı kampanyaya her yoldan ve her seviyeden katılsınlar. Asıl sorun bunun nasıl yapılabileceğini bilmek sorunudur.”**

Bu yanlış “algı” ya da anlayış, **silahlı propaganda ile silahların propagandasının birbirine karıştırılmasından kaynaklanır.**

* Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

** J. Quartim, *Regis. Debray ve Latin-Amerika Devrimi*.

Silahlı propaganda, Mahir Çayan yoldaşın tanımıyla, **“Silahlı propaganda, askeri değil politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadele biçimidir. Yani silahlı propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır.”*****

Silahlı propaganda, yine Mahir Çayan yoldaşın tanımıyla, “gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, **siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının** bir aracı olarak yürütülmesi, yani **politik kitle mücadelesi** olarak ele alınması”dır.*** (abç)

“Silahlı propaganda, kır ve şehir gerilla savaşı ile psikolojik ve yıpratma savaşını içerir.”***

Silahlı propagandanın gerçekliği **kır gerilla savaşında** ortaya çıkar. Kır gerilla savaşı, açık savaştır. Gerilla ile kitleler (özellikle köylü kitleleri) doğrudan temas içindedir. Gerilla, bu doğrudan ilişki içinde kitlelere ne yaptıklarını, neden savaştıklarını, hangi amaçlara ulaşmak istediklerini doğrudan anlatır. Diğer bir ifadeyle, siyasi gerçekleri doğrudan kitlelere anlatırlar. Böylece kitlelerin ekonomik, demokratik ve siyasi devrimci talepleri doğrultusunda gerçekleştirilen gerilla eylemleri üzerinde yükselen propaganda, doğrudan gerilla tarafından yürütülür. Dolayısıyla yapılan silahlı eylemlerin “medya”da yer alıp almaması önemli değildir. Önemli olan kitlelerle doğrudan temas kurabilmektir.

Gerilla savaşını siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak ele alan devrimci görüş açısından, gerillanın sadece zor güçlerine saldırarak kitlelerin devrim saflarına kazanılması olanaksızdır. Asıl olan kitlelerin ekonomik, demokratik ve siyasi talepleri doğrultusunda gerilla savaşını sürdürmektir. Temel amaç, silahlı propaganda yöntemleriyle kitle içinde genişlemek, düzenin koyduğu sınırları aşacak, düzenin kurumlanna karşı alternatif olarak ortaya çıkacak, kitle örgütlerini koruyacak silahlı gücün yaratılmasıdır.

Silahlı propagandayı temel mücadele biçimi olarak kabul eden örgüt açısından, politik kitle mücadelesi ile silahlı mücadele birlikte gelişir; kitle örgütlenmesi ve silahlı maddi güç birlikte büyür.

*** Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

Bu amaçlara ulaşılması için kırlar temel alanlar olarak ortaya çıkar ve kır gerillası silahlı propagandanın gerçekliğinin ifadesidir.

Ancak kırlar tek mücadele alanı değildir ve kır gerilla savaşı tek savaş biçimi değildir. Kentleşmenin arttığı ve kent nüfusunun geliştiği koşullarda şehir gerilla savaşı da silahlı propagandanın diğer bir sürdürülüş biçimi olarak ortaya çıkar. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, silahlı propaganda kır ve şehir gerilla savaşını içerir. Bu, aynı zamanda devrimci mücadelenin kırlarda ve kentlerde birleşik bir mücadele olarak sürdürülmesinin gerçekliğidir.

Kırlarda gerillalar kitlelerle doğrudan, araçsız olarak temas içinde olmasına karşın, şehir gerillası kitlelerle doğrudan, araçsız olarak temas içinde değildir. Bu nedenle, kentlerde, kitlelerle temas kurmak ve siyasi gerçekleri açıklamak için, yani yapılan silahlı eylemlerin duyurulması ve propagandasının yapılabilmesi için yardımcı araçlara gereksinime duyulur. Çünkü şehir gerillası, kır gerillasının aksine, açık savaş içinde değildir, eylemlerini gizlilik içinde örgütler ve gerçekleştirir. Bu yüzden, şehirlerde yürütülen silahlı propagandada etkiyi yaratan (silahlı eylemi gerçekleştiren) güç ile etkiyi örgütleyen (propaganda ve örgütlenme çalışmasını yapan) güç görece olarak birbirinden ayrıdır. Diğer bir ifadeyle, etkinin yaratılması ile etkinin örgütlenmesi arasında (kır gerillasının tersine) bir **eşzamanlılık** söz konusu değildir.

Şehirlerde yürütülen silahlı propaganda da, silahlı eylem (etkinin yaratılması) ile propaganda ve örgütlenme çalışması (etkinin örgütlenmesi) görece olarak birbirinden ayrıştığından, yapılan silahlı eylemlerin propagandasının yapılması ayrı bir örgütlenmeyi gerektirir. Yapılan eylemlerin propagandası için, bildiri, broşür, bülten vb. araçların kullanılması ve bunların kitlelere ulaştırılması başlı başına bir örgütsel çalışma olarak ortaya çıkar. Bunların "legal" alanlarında kullanılan araçlarla aynı olmasına karşın, gizli ve yasadışı özelliklerinden dolayı farklıdır. Dolayısıyla "legal" mücadele alanlarından farklı bir örgütlenmeyi ve çalışmayı gerektirir. İşlevi bakımından olduğu kadar, olası olumsuz sonuçları bakımından da "legal" faaliyetten farklı sonuçlar doğurur.*

Kentlerde yürütülen silahlı propaganda

nın bu özgün özelliği tam olarak anlaşılmanınca, silahlı eylemlerin kendiliğinden etki yarattığı varsayılır. Bu varsayım, yapılan silahlı eylemlerin burjuva "medya"sında yer almasıyla propagandanın gerçekleştiğini kabul eder. Dolayısıyla "medya" başlı başına bir propaganda aracı ve alanı olarak düşünülür. Doğal olarak, yapılacak silahlı eylemlerin "medya"nın ilgisini ve dikkatini çekecek özelliklere sahip olmasına özen gösterilir.

İşte şehir gerilla savaşının özgünlüğünden kaynaklanan özelliklerin yarattığı bu sapma, aynı zamanda "anti-terör konsepti"nin de çıkış noktasını oluşturur. Bir diğer ifadeyle, "anti-terör konsepti"nin "medya"ya bakış açısıyla, bu sapmanın "medya"ya bakış açısı bir ve aynıdır.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, yapılan eylemlerin burjuva "medya"sında yer alması silahlı propaganda değildir. Asıl olan, yapılan silahlı eylemin hangi amaçlarla gerçekleştirildiğinin geniş kitlelere anlatılmasıdır. Bu nedenle, gerek silahlı eylemin hedefi, gerekse propagandası, doğrudan siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir parçası olmak zorundadır. Bunun için de, şehir gerilla savaşında silahlı propaganda, yani silahlı propagandanın şehir gerilla savaşıyla yürütülmesinde, gerilla eyleminin örgütlenmesi kadar, bu eylemlerin duyurulmasının ve propagandasının da örgütlenmesi gerekir. Bu örgütlenme, gizlilik koşullarında gerçekleştirilir.

Böyle bir örgütlenme karşısında gerilla eylemlerinin "ademe mahkum edilmesi" olanaksızdır.

Özetle, kır gerilla savaşı temelinde yürütülen silahlı propaganda kitlelerle doğrudan temas içinde, açıkta gerçekleştirilirken, şehir gerilla savaşında dolaylı ve gizlilik koşullarında gerçekleştirilir. Burada "medya"nın gerilla eylemlerini "ademe mahkum etmesi"nden çok, doğrudan "medya"nın kendisinin gerilla tarafından "ademe mahkum edilmesi" söz konusudur.

Elbette "medya"nın devrimci mücadele açısından hiçbir yere ve role sahip olmadığı söylenemez. Devrimci eylemlerin "med-

* Bu öylesine yalın bir gerçekliktir ki, mevcut "Terörle Mücadele Yasası"nın 6. Maddesinde "Terör örgütlerinin bildiri veya açıklamalarını basanlara veya yayınlayanlara bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası verilir." hükmü yer almaktadır.

ya”da yer alması, devrimci propagandanın yürütülmesine belli ölçülerde katkıda bulunur. Ancak devrimci mücadele, asıl olarak kendi örgütsel gücüne ve örgütsel çalışmasına göre sürdürülür. Bu süreçte pek çok yardımcı ve kolaylaştırıcı olanaklar ve araçlar ortaya çıkar. Bu yardımcı ve kolaylaştırıcı olanak ve araçlardan yararlanmak başka bir şeydir, devrimci mücadelenin kendi öz-gücü ile yapması gerekenlerin yapılması başka bir şeydir. Birincisi geçici ve belli “konjonktüre” bağlıken, ikincisi sürekli ve

kalıcıdır. Devrimci örgüt, kendi propaganda araçlarını örgütleyebildiği sürece, kitlelere siyasi gerçekleri açıklayabilir ve onları örgütleyebilir. Sadece kendi propaganda araçlarının örgütlenmesi bile kitlelerin örgütlenmesinin zeminini hazırlar.

Şüphesiz böylesi bir bütünlüğe sahip bir mücadele örgütü ile “medya” aracılığıyla “propaganda” yapmayı, dolayısıyla sadece silahlı eylemin yapılmasını esas alan bir örgütlenme, açıktır ki, birbirinden farklıdır.

“Gazeteci”! Bir İhtimal Daha Var!

Suriye'deki “iç savaş”ı görüntüleyen CIA'in Irak'ta kurduğu El Hür- ra televizyonunun kameramanı Cüneyt Ünal'ın Suriye Ordusu tarafından tutuklanmasından sonra yayınlanan roketatarlı fotoğrafı ve “itiraf- ları” üzerine Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu şu açıklamayı yaptı:

“Gazetecilik için bölgeye gitmiş Cüneyt Ünal'ın silahlı bir militan haline dönüşme ihtimali var mı? İddiaları hiçbir şekil- de ciddiye almıyoruz.”

Almanya DİP 30 Fransa FF 5
U.S.A. 1 İtalya 0/5 7/5
Avustralya 13 İngiltere 7 3/3
Sırbistan 20 İsviçre 0/1 1/1
Danimarka DİP 2 İspanya 1/1
Rusya 0/1 0/1

D 12069 A

Türkiye

GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

17 ŞUBAT 1993 ÇARŞAMBA

Mithatçık, 17.02.1993
No:42077 Juh:23 No:2243

Bosna'da çatışma bölgesine girebilen tek Türk gazetecisi Yusuf Sancak anlatıyor:

Cephede bir Sırp vurdum

Siperde Türk Bayrağı

Cephe Komutanı Zülfikâr'ın müsaade ettiği tek atışı yapmak için dürbünle Sırp mevzilerini yarım saat gözledim. Sonra atışı yaptım, bir Sırp yuvarlandı...

■ Dürbününden çıkararak yarım saatlik gözlem yaptım. İrsaklık atışım isabetli olmadı. Çünkü bu cephede Sırp mevzileri gülmeye, yarılmaya başladığı yerde, kurtuluş ya da ateş olmuyor. Ama bir, diğer vurulduğunu duyuyorum.

ZOR ULAŞTIK

■ Cepheye ulaşmamca İrsak'ın orduya Sırp mevzilerine kapılmamam için cepheye geçişim için zorluk yaşadık. Yerler suya, hava müddetinde. Başarıyla geçtik ve Sırp mevzilerine girdik.

BİR MERMİ, BİR İNSAN

■ Sırp mevzilerine girdikten sonra mevzilerin kuyuları taze edilmeye başlandı. Bir mermi Sırp insanı döktü. Mermiyi atıp çim çim olan mevzilerde Sırp insanı bir hayal oldu.

TÜRKİYE'YE DÖNÜYÜRÜZ

■ Saraybosna'ya yaklaşırken engellenerek, BM yetkilileri kuzi kurtulmuşlar. Üçüncü Zor- guncu denizden geçtik, cepheden sonra Sırp İrsak'ın de- pöndükler. Zülfikâr ile Sırp'in arası 500 kilometre. Cepheden, Türkiye'ye dönüyoruz.

● HABERİ 13. SAYFADA

BU SİLAHLA VURDUM Cephe komutanı Zülfikâr'ın müsaade ettiği tek atışı yapmak için dürbünle Sırp mevzilerini yarım saat gözledim. Sonra atışı yaptım, bir Sırp yuvarlandı...

Gerilla savaşı, Latin-Amerika'da iktidarın ele geçirilmesi için tek formül müdür? Ya da her ne olursa olsun egemen mücadele biçimi mi olacaktır? Ya da mücadelede kullanılan değişik formüllerden herhangi biri mi olacaktır? Son olarak şu soru: Küba örneği, kıtanın bugünkü durumuna uygulanabilir mi?

Polemiklerde, gerilla savaşına girişmek isteyenler, kitle mücadelesini unutmakla eleştirilmektedir, sanki gerilla savaşı ile kitle mücadelesi birbirine karşıtmışlar gibi. Bu görüş açısının ima ettiği şeyleri reddediyoruz, gerilla savaşı bir halk savaşıdır; halkın desteği olmadan savaşın bu biçimini yürütmeye kalkışmak kaçınılmaz bir felaketin başlangıcıdır. Gerilla, belirli bir bölgede belirli bir alana yerleşmiş, olanaklı tek stratejik sonuca ulaşmak için, yani iktidarın ele geçirilmesi için bir dizi askeri eylemi gerçekleştirmek amacıyla silahlanmış halkın savaşçı öncüsüdür. Gerilla, tüm bölgenin ve alanın köylü ve işçi kitleleri tarafından desteklenir. Bu önkoşullar olmadan gerilla savaşı olanaksızdır.

“Biz, Küba Devrimi'nin, Amerika'daki mevcut koşullarda devrimci hareketin yasalanna üç temel katkıda bulunduğunu düşünüyoruz: Birincisi, halk güçleri orduya karşı bir savaşı kazanabilir. İkincisi, her zaman devrimin olması için elverişli tüm koşulların bir araya gelmesini beklemek gerekli değildir, ayaklanma odağının (*foco*) kendisi bu koşulları yaratabilir. Üçüncüsü, az gelişmiş Amerika'da, silahlı savaşın temel alanı kırlar olacaktır.

Bunlar, Küba Devrimi'nin Amerika'daki devrimci mücadelenin gelişmesine

yaptığı katkılardır ve bunlar, gerilla savaşının gelişebileceği kıtamızın herhangi bir ülkesinde uygulanabilir.” (Che Guevara, *Gerilla Savaşı*.)

İkinci Havana Bildirgesi şunları belirtiyor:

“Ülkelerimiz, sanayinin az gelişmişliği ve tarımın feodal karakteriyle belirlenen ortak koşullara sahiptir. Bu nedenle, kentli işçilerin yaşam koşulları zorlu olmasına rağmen, kırsal nüfus en korkunç baskı ve sömürü koşulları altında yaşamaktadır. Bir kaç istisna dışında, kırsal nüfus, mutlak bir çoğunluğa sahiptir, yaklaşık olarak Latin-Amerika nüfusunun %70'ini oluşturur.

Çocuklukla kentlerde yaşayan toprak sahipleri hesaba katılmazsa, bu büyük kitlenin geri kalanı çok düşük ücretlerle *hacienda*'larda gündelikçi olarak çalışmaktadır. Onlar, ortaçağdan farklı olmayan sömürü koşullarında toprakta çalışırlar. Bu koşullar, Latin-Amerika'da yoksul kırsal nüfusun çok büyük bir devrimci potansiyel oluşturmasına neden olur.

Sömürücü sınıfların iktidarının temel dayanağı olan ordular, konvansiyonel savaşa göre yapılandırılmış ve donatılmışlardır; köylülerin kendi doğal alanlarında yürüttüğü düzensiz savaşla yüz yüze geldiklerinde kesinkes etkisizdirler; düşen her devrim savaşçısına karşı on kişi yitirirler; görünmez ve yenilmez bir düşmanla savaşırken saflarında moral bozukluğu hızla yayılır; kentlerde işçi ve öğrencilere karşı baskı uygulamaları sergiledikleri akademik taktiklerin ve aske-

ri gösterilerin burada hiç bir şansı yoktur.

Küçük savaşçı çekirdeklerin başlatıkları mücadeleye, sürekli olarak yeni yeni güçler katılır; kitle hareketleri boy göstermeye başlar, eski düzen küçük küçük bin parçaya ayrılır, ve işte tam bu anda işçi sınıfı ve kentli kitleler savaşın kaderini belirler.

Düşmanın gücüne, sayısına ve kaynaklarına rağmen, savaşın ilk başlangıcından itibaren bu çekirdeği yenilmez kılan nedir? Bu, halkın desteğidir ve giderek kitle desteğinin artacağına güvenebilirler.

Bununla birlikte, köylülük, içinde tutulduğu bilgisizlik ve tecrit edilmiş yaşam koşulları nedeniyle, işçi sınıfının ve devrimci aydınların devrimci ve politik yönetimine gereksinime duyan bir sınıftır; onlar olmaksızın tek başına savaşı başlatamaz ve zafere ulaştıramaz.

Latin-Amerika'nın bugünkü tarihsel koşullarında ulusal burjuvazi, anti-feodal ve anti-empyralist mücadeleye önderlik edemez. Deneyimin gösterdiği gibi, uluslarımızın bu sınıfı, zaman zaman Yankee empyralizmiyle çıkar çatışmasına düşse de, empyralizmle cepheden çatışma yeteneğine sahip değildir, toplumsal devrim korkusuyla felç olmuştur ve sömürülen kitlelerin haykışlarından korkar.”

Latin-Amerika'nın devrimci bildirgesinin özünü oluşturan bu açıklamaların etki alanını *İkinci Havana Bildirgesi* şöyle tanımlar:

“Her ülkenin öznel koşulları, yani bilinç, örgütlenme ve önderlik etmenleri, gelişme derecesinin büyüklüğüne ve küçüklüğüne bağlı olarak, devrimi hızlandırabilir ya da geciktirebilir; ama her tarihi dönemde er ya da geç nesnel koşullar olgunlaştığında, bilinç kazanılır, örgüt oluşturulur, önderlik ortaya çıkar ve devrim gerçekleşir.

Bunun barışçıl yoldan mı olacağı ya da çok acılı bir doğumla mı dünyaya geleceği devrimcilere bağlı değildir; eski toplumun rahminde yer alan çelişkilerden üreyen yeni toplumun doğumuna direnen eski toplumun gerici güçlerine

bağlıdır. Devrim, tarihte ebe rolünü oynar, gereksinme olmadıkça zora başvurmaz, ama doğuma yardım etme gereksinmesi ortaya çıktığı zaman ikirciksiz gereğini yapar. Bu doğumdur ki, köleleştirilmiş ve sömürülen kitlelere daha iyi bir yaşamın umudunu verir.

Bugün Latin-Amerika'nın bir çok ülkesinde devrim kaçınılmazdır. Bu gerçek, herhangi bir kişinin istemiyle belirlenmez. Bu, Latin-Amerika halkının içinde yaşadığı korkunç sömürü koşullarıyla, kitlelerin devrimci bilincinin gelişmesiyle, empyralizmin dünya çapındaki bunalımlarıyla ve boyun eğdirilmiş ulusların evrensel kurtuluş hareketleriyle belirlenir.”

Amerika'daki gerilla sorununun tüm tahlilinde bu ilkelerden yola çıkacağız.

Bir amaca ulaşmak için bir mücadele aracı gerektiğini saptadık. Latin-Amerika'da iktidarı ele geçirmek için silahlı mücadeleden başka bir yolun olup olamayacağını belirlemek için öncelikle amacı tahlil etmeliyiz.

Barışçıl mücadele, hükümeti istifaya zorlayan –bunalımın özel koşullarında– kitle hareketleri yoluyla yürütülebilir; böylece halk güçleri sonunda iktidarı alabilirler ve proletarya diktatoryasını kurabilirler. Teorik olarak doğru. Latin-Amerika bağlamında bunu tahlil ettiğimizde, şu mantıki sonuçlara ulaşmalıyız: Genel olarak bu kıtada, kitleleri burjuva ve toprak sahiplerinin hükümetlerine karşı şiddet eylemlerine sürükleyen nesnel koşullar mevcuttur. Pek çok ülkede iktidar bunalımları ve devrim için gerekli bazı öznel koşullar vardır. Açıktır ki, bu koşulların hepsinin olduğu ülkelerde iktidarı ele geçirmek suç oluşturacaktır. Bu koşulların var olmadığı ülkelerde ise, değişik alternatiflerin ortaya çıkması ve teorik tartışmalarla her ülkeye uygun bir karara varılması elbette doğrudur. Tarihin izin vermeyeceği tek şey, proletarya politikalarının teorisyen ve uygulayıcılarının yapacakları hatadır. Hiç kimse öncü parti konumuna, üniversite diploması gibi sahip olamaz. Öncü parti olmak, iktidarı ele geçirme mücadelesinde işçi sınıfının en önünde olmaktır; zafere giden en kısa yoldan bu savaşa kılavuzluk etmeyi bilmek demektir. Bu, devrimci partilerimizin görevidir ve hata yapmamak için tahlilleri derinlikli ve kapsamlı olmalıdır.

[Che Guevara, *Gerilla Savaşı: Bir Yöntem*,
“... İki, Üç, Daha Fazla Vietnam”, s. 34-39, İlkeriş Yay.]

SERDAR SOYERGİN

1960/ADANA

26 EKİM 1980/ADANA

1960 yılında Adana'da doğdu. Faşist milis saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde, lisede devrimci mücadeleye katıldı. Liseden sonra Adana Eğitim Enstitüsü'ne girdi ve burada THKP-C/HDÖ'nin örgütsel faaliyetleriyle tanıştı. 1979 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak okul ve mahalle ilişkilerinde çalıştı ve 1979 ortalarında Adana Çukobirlik Yağ Fabrikası'na işçi olarak girerek, sendikal çalışmaların örgütlenmesinde yer aldı. Bu çalışmalarındaki etkinliği, sarı sendikacılar tarafından etkisizleştirilmek amacıyla polise ihbar edildi ve bir süre polis tarafından gözaltına alındı. 1980 başından itibaren polis tarafından aranması üzerine, illegal örgütsel faaliyette bulunmakla görevlendirildi.

14 Eylül 1980 günü Süleyman AYDEMİR yoldaşla birlikte gerçekleştirdikleri cezalandırma eylemi sonrasında oligarşinin resmi zor güçleriyle silahlı çatışmaya girdiler ve çatışmada bir tank yüzbaşısını öldürdüler. Serdar yoldaş, çatışma sırasında aldığı iki kurşun yarası sonucu oligarşinin eline tutsak düştü.

Olayda bir yüzbaşının öldürülmesi nedeniyle 12 Eylül faşist askeri yönetimi çılgına döndü, halka ve devrimcilere duydukları bütün kinlerini Serdar yoldaşın yargılanmasında gösterdi.

40 gün süren tüm yargı-yargıtay ve onay işlemleri, hiç bir hukuk kuralına uyulmaksızın gerçekleştirildi ve idam cezası 25-26 Ekim 1980 gecesi infaz edildi.

Serdar yoldaşın son isteği, zafer günü yoldaşlarıyla birlikte içmeyi düşündüğü kahveyi, cellatların gözlerinin içine bakarak içmek olmuştur.

LEVENT ERTÜMER

1959/BERGAMA

14 EYLÜL 1977/BERGAMA

FARUK AÇIL

1959/BERGAMA

14 EYLÜL 1977/BERGAMA

LEVENT ERTÜMER ve FARUK AÇIL yoldaşlar, 1977 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak örgütsel faaliyette bulundular. 14 Eylül 1977 günü faşist milislere yönelik silahlı eylem hazırlığı sırasında yanlarında bulunan bombaların patlamasıyla yaşamlarını yitirdiler.

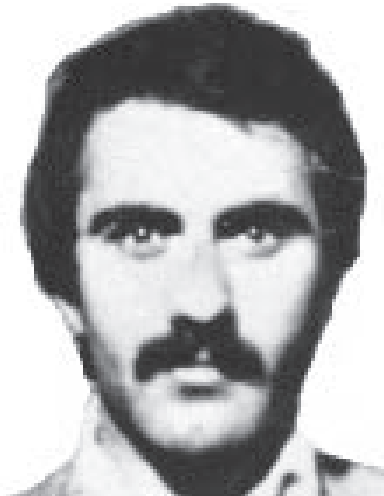

ZİYA ERDÖNMEZ

1954 SİVAS/KANGAL

17 EKİM 1980 İSTANBUL/KADIKÖY

1954 Sivas/Kangal doğumlu Ziya yoldaş, 1973 yılında İstanbul İktisat Fakültesi'ne girişle devrimci mücadeleye aktif olarak katılmıştır. 1973-76 arasında öğrenci hareketi içinde çalışmış ve 1974 yılında AÖS'ne yönelik faşist saldırılarda yaralanmıştır. 1975-76 döneminde İYÖKD Yönetim Kurulu üyesi olarak çalışmış ve 1977'de THKP-C/HDÖ'nin Öncü Savaşı'na başlamasıyla birlikte profesyonel kadro olarak devrimci savaşa katılmıştır. 1979 sonlarında THKP-C/HDÖ İstanbul İl Komitesi üyeliğine getirilmiş ve 1980'de Genel Komite üyesi olmuştur. 17 Ekim 1980 günü Kadıköy Nüfus Dairesi'nin basılması eylemi sırasında oligarşinin resmi zor güçleriyle girdiği çatışmada katledilmiştir.

İntihar Eylemi, Canlı Bomba, “Feda Savaşçısı” ve Devrimci Mücadele

Dünya ve Türkiye devrimci mücadele tarihinde “intihar eylemleri” türünden bir mücadele aracı ya da eylem biçimi yoktur. Devrimci örgütlerin terminolojisinde bu tür tanımlamalar, kavramlar ya da terimler mevcut değildir.

Ancak 1990’lardan sonra, özellikle Filistin halkının mücadelesinin “müzakere” sürecine girmesiyle birlikte, “intihar eylemleri” Filistin mücadelesinin temel ve hatta tek eylem biçimi haline gelmiştir. Özellikle Lübnan’daki islamcı örgütlerin (özellikle İslami Cihat) tarafından gerçekleştirilen “intihar eylemleri”nin Filistin halkında büyük bir sempatiyle karşılanması üzerine bu eylem biçimi giderek yaygınlaşmıştır. 2000’li yıllara gelinirken Hamas’ın gerçekleştirdiği “intihar eylemleri”, bir yandan Filistin halkının geleneksel örgütlerinden (El-Fetih, FHKC) ve onların mücadele çizgisinden uzaklaşmasına yol açarken, diğer yandan Hamas’ın başlı başına bir siyasal güç haline gelmesine yol açmıştır.

Filistin hareketi içindeki bu dönüşüm, İsrail’e karşı pek fazla bir şey yapamayan, daha başka bir ifadeyle, İsrail’in saldırganlığına gerekli yanıtı **veremeyen** örgütleri **etkisizleştirirken**, aynı zamanda bu dönüşümü sağlayan “intihar eylemleri”nin yeni bir “mücadele biçimi” olarak ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Filistinli islamcı örgütlerin “intihar eylemleri” karşısında İsrail’in içine düştüğü “aciz” ve arkasından Hamas’la “müzakere”ye başlaması, bu “mücadele biçimi”nin etkili olduğu düşüncesini (özellikle Türkiye’de) yaygınlaştırmıştır. Diğer yandan, Türkiye dev-

rimcilerinin Filistin mücadelesine duydukları geleneksel sempati bu “mücadele biçimi”ne yönelik her türlü eleştirinin bir yana itilmesini getirmiştir.

Bu dönüşümle birlikte, Türkiye devrimci mücadele tarihinde hiç yer almayan, hiç “akla” gelmeyen bu “mücadele biçimi”, giderek benimsenmeye ve meşrulaşmaya başlamıştır.*

“İntihar eylemleri”nin ilk meşrulaştırılması, cezaevlerindeki baskı ve zulme karşı sürdürülen direnişlerin “ölüm orucu”na ve “bedenini tutuşturmaya” dönüşmesinden yola çıkılarak gerçekleştirilmiştir.

Böylece Filistin hareketinde islamcı örgütlerin “intihar eylemleri”, “ölüm orucu”nun (“ölüme yatmak”, “kendini feda etmek” vb. söylemlerle), bir çeşit “intihar eylemi” gibi “algılatılması”yla birlikte Türkiye’ye “ithal” edilmiş ve sorgulanmaksızın kısmi olarak uygulamaya sokulmuştur. Özellikle 1996 yılında PKK’liler tarafından gerçekleştirilen “intihar eylemleri” bu “mücadele biçimi”nin ilk uygulamaları olarak ortaya çıkmıştır. PKK’lilerin “intihar eylemleri”nde temel itici gücü, hemen her durumda Filis-

* DS’nin (bugünkü adıyla DHKP-C’nin) intihar eylemlerine ilişkin ilk söylemleri bu döneme rastlar. Bu dönemde yayınlanan *Mücadele* dergisinde şöyle yazılmıştır:

“Toplu imhaya yönelik saldırılar, verdirilen ağır kayıplar, kışla ve karakol baskınları ve intihar eylemleri düşmanı derinden etkiler.”

“...düşman saflarına yönelik intihar eylemi sadece romanlarda yaşanmış/yaşanacak şeyler değildir...” (*Mücadele*, S: 24, 12 Aralık 1992. Bkz. *Kurtuluş Cephesi*, “Öncü Savaşında Yol Ayrımı”, Sayı: 11, Ocak 1993.)

tinli islamcı örgütlerin “intihar eylemleri”nin Filistin halkı üzerinde yaratmış olduğu etki ve sempati olmuştur. Ancak bu “mücadele biçimi”nin örgüt üyeleri tarafından kabul edilir hale gelmesinde, Diyarbakır Cezaevi’nde Kemal Pir’lerin gerçekleştirmiş oldukları “bedenini tutuşturma” eylemleri ajitatif bir rol oynamıştır.

Şüphesiz burada PKK’nin “intihar eylemleri”ni nasıl haklı ve meşru bir “mücadele biçimi” olarak gördüğü ve bunun için hangi gerekçeleri ortaya koyduğunu ele almak durumunda değiliz. Burada vurgulamak istediğimiz, bu döneme kadar, Türkiye devrimci mücadelesinde bir “mücadele biçimi” ya da “eylem biçimi” olarak görülmemiş, gösterilmemiş ve gerçekleştirilmemiş “intihar eylemleri”nin, kendisini bir zamanlar marksist-leninist örgüt olarak tanımlayan bir ulusal hareket tarafından bir “eylem biçimi” haline dönüştürülmesidir. Bunun Türkiye solundaki yansımaları da benzer biçimde olmuştur.

Bu dönüşümün soldaki ilk ifadesi 2003 yılında ortaya çıkmıştır.

20 Mayıs 2003 tarihinde DHKP-C (eski adıyla DS) adına gerçekleştirilmeye çalışılan bir intihar eylemi, “resmen” “feda eylemi” olarak ilan edilmiş ve eylemi gerçekleştirecek olan devrimci de (Şengül Akkurt) “feda savaşçısı” olarak tanımlanmıştır.

Bu “feda eylemi”ne ilişkin olarak DHKC adına yapılan 302 Nolu açıklamada şunlar ifade edilmiştir:

“Şimdiye kadar, ölmeyin diyenler, silahlı eylem yapmayın, demokratik mücadele edin diyenler susuyordu. Susuyor ve hiçbir şey yapmıyorlardı. İktidar öldürmeye devam ediyordu.

Sustuk... Uzun süre sustuk... Sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak sürdürdük direnme savaşımızı... Düşmanlarımız suskunluğumuzu zayıflık, güçsüzlük olarak yorumladılar. Ahlakî ve siyasi hiçbir değeri kalmayanlar ise suskunluğumuzu, sadece yaşamlarımızı ortaya koyarak susuşumuzu anlamak istemediler. Ve bu tavırlarıyla bizi şiddete karşı şiddet uygulamaya mecbur ettiler. Nasıl ki iktidar katliamı devam ettirdiyse, insanlarımızın ölmesine göz yumduysa suskunluğumuzun da böyle süreceğini düşündüler. Şiddete karşı şiddet kullanmayı

biz tercih etmedik. Bunu bugüne kadar ki tavrıyla AKP iktidarı tercih etmiştir... İşte bu nedenlerden dolayı artık misilleme hakkımızı kullanıyoruz. Şiddete şiddetle cevap vereceğiz.

Can verirken can da alacağım...”

Böylece DHKC, intihar eylemini (kendi değişleri ile “feda eylemi”ni) yıllardır sürdürdükleri ölüm oruçları karşısında gösterilen “duyarsızlığa” bir yanıt, “şiddete karşı şiddet kullanma” ve “misilleme hakkı” gibi birden çok nedene bağlarken, “ölmeyin diyenler, silahlı eylem yapmayın, demokratik mücadele edin diyenler”in “suskunluğuna” bir öfkenin, kızgınlığın, tepkinin de bir ürünü olarak sunmuştur. Üstelik henüz iktidarının altıncı ayını doldurmuş olan “AKP iktidarı”nın “tercihi” olarak tanımlamıştır.

DHKC’nin 302 Nolu açıklamasında şu saptama da yapılmıştır:

“Feda eylemleri halkların bu zorbalık karşısında geliştirdiği bir ‘ölme’ biçimidir. Feda, halkların yaşama ve yaşatma eylemidir.”

Görüldüğü gibi, DHKP-C’nin “feda eylemi” adını verdiği intihar eylemi, bir bakıma “ölüm orucu” sürecinin bir devamı olan bir “ölme biçimi” olarak sunulmuştur. Bu sunumda, aynı zamanda Filistinli islamcı örgütlerin gerçekleştirdiği intihar eylemlerine de gönderme yapılmıştır.

Bu açıklamaya ilişkin olarak *Kurtuluş Cephesi*’nin Mayıs-Haziran 2003 tarihli 71. sayısında yer alan “*Devrimci Savaşta ‘Ölme Biçimi’ Yoktur*” başlıklı yazımızda şunları söyledik:

“Kendisini ‘devrimci’ ya da ‘sol’ örgüt olarak tanımlayan, dolayısıyla marksist-leninist dünya görüşüne sahip olduğunu söyleyen hiçbir örgüt, hangi nedenle olursa olsun, ölümü böylesine yüceltemeyeceği gibi, intihar eylemlerini başlı başına bir eylem biçimi olarak devrimcilerin karşısına koyamaz.

Ülkemizde yirmi yıldır süregiden ideolojisizlik ortamında, intihar eylemlerinin bir silahlı eylem biçimi, üzerine vurgu yapılacak kadar önemli bir silahlı eylem biçimi olarak tanımlanması, yeni devrimci kuşakların bilinçlerinin çarpıtılmasından başka birşeye hizmet etmeyecektir.

Kendilerinin THKP-C'nin 'mirasçısı' olduğunu söyleyenlerin, intihar eylemlerini başlı başına bir eylem biçimi, bir çizgi haline getirmeye çalışmaları, gerilla savaşını 'istedikleri gibi' yürütemediklerinin, güçsüzlüklerinin bir itirafıdır.

Devrimciler çok iyi bilmek durumundadır ki, halkların emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı yürüttükleri savaş, bir 'ölme biçimi' değildir. Emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı yürütülen savaş, politikleşmiş askeri savaştır. Politikleşmiş askeri savaş, gerilla savaşının devrimci politik amaçlarla, siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının bir aracı olarak, yani politik kitle mücadelesi olarak ele alınmasıdır (silahlı propaganda). Bu savaşta, gerilla savaşı, ne tekil eylemdir, ne de eylem biçimidir. Gerilla savaşı, bir savaş biçimidir, dolayısıyla eylemle ve eylem biçimiyle özdeşleştirilemez.

Savaş biçimleri ile eylem biçimlerini birbirine karıştırmak, birini diğerinin yerine geçirmek, gerilla savaşı konusunda az da olsa varolan bilincin ve savaşıma kararlılığının bulanıklaştırılmasına hizmet edecektir.

Politikleşmiş askeri savaş, hiçbir biçimde ve kesinlikle bir 'ölme biçimi' değildir. Politikleşmiş askeri savaş, halkların emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı yürüttükleri silahlı savaştır ve amacı düşmanı yenerek zafere ulaşmaktır.

Filistin'in özgün koşullarından türeyen ve şeriatçı örgütler tarafından gerçekleştirilen intihar eylemlerinin, aynı zamanda bu örgütlerin ideolojilerinin, dini inançlarının bir parçası olduğu asla unutulmamalıdır. Belli bir biçimde ölüme (şehitlik) kendilerinin başka bir dünyada (cennette) yaşayacaklarına inananların 'geliştirdiği' 'ölme biçimi'nin devrimci mücadeleye monte edilmeye çalışılması, son tahlilde, diyalektik materyalizmin yerine metafizik idealizmin geçirilmesinden başka bir sonuç vermeyecektir.

Devrimciler, 'ölümün bin kez mevcut bir kavram ve zaferin yalnız-

ca bir devrimcinin hayal edebileceği rüya olduğu anlarda ölümden ya da zaferden başka bir alternatif olmamacasına* savaşır. Bu nedenden dolayı, 'ölüm' için ayrıca bir 'eylem biçimi'ne ihtiyaçları yoktur.

Devrimci mücadelenin ve marksist-leninist ideolojinin tüm gerçekleri açıkken, intihar eylemlerini yüceltmek, politik kitle mücadelesinin bir biçimi olan gerilla savaşını tekil eylemlere indirgemektir, bireysel terörizmin yüceltilmesi demektir.

'Silahlı propaganda, askeri değil politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadele biçimidir. Yani silahlı propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır.'**

Ne yazık ki, bu eleştirilerimiz ve uyarılarımız etkisiz kalmış, 2004 ve 2005 yılında aynı örgüt tarafından iki "feda eylemi" gerçekleştirilmeye çalışılmıştır.***

11 Eylül 2012 gününe kadar DHKP-C'nin kamuoyuna yansıyan bir başka "feda eylemi" olmamıştır.

11 Eylül günü, DHKC'li İbrahim Çuhadır tarafından İstanbul/Gazi Polis Karakolu'na yönelik olarak gerçekleştirilen "feda eylemi" bir kez daha intihar eylemlerini ve bu "ölme biçimi"ni gündeme getirmiştir.

Eylem sonrasında DHKC adına yapılan açıklamada, eylemin, 21 Temmuz 2012 tarihinde Gazi Mahallesi girişinde polisler tarafından vurulan ve daha sonra hastanede yaşamını yitiren "Hasan Selim Gönen'i katleden polislerden hesap sormak için" gerçekleştirildiği ifade edilmiş ve şu sözlere yer verilmiştir:

"Polisler, siz de halk çocukları-sınız

AKP'nin kiralık katili olup halk çocuklarını katletmeyin!

İstifa edin! Simit satın!...

AKP'nin kiralık katili polisler hemen hergün bir halk çocuğunu sokak ortasında köşe başlarında katle-

* Che Guevara, *Gerilla Savaşı: Bir Yöntem*.

** Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*,

*** Bunlardan birincisi, 24 Mayıs 2004'te İETT otobüsü içinde patlamaya yol açmıştır. İkincisi, 1 Temmuz 2005'te Ankara'da Adelet Bakanlığı'na yönelik olarak gerçekleştirilmeye çalışılmıştır.

diyor.

Bundan vazgeçeceksiniz.

Halk çocuklarını ve devrimcileri kurşuna dizmenize izin vermeyeceğiz!

Hasan Selim'in katilini İstiyoruz.

Ya Emrah Barlak'ın katilini, Cem Aygün'ün katilini, Hasan Selim'in katilini mahkum edin, ya da biz sizi tek gözle uyumaya mahkum edeceğiz.

Hasan Selim Gönen Ölümsüzdür Şehidimiz F tiplerinde ıslah edemediğiniz bir özgür tutsaktır. İsmi İbrahim Çuhadır'dır...

FEDA SAVAŞÇIMIZ TEKTİR... BOMBALARI TUZAKLIDIR..."

DHKP-C'nin "*Devrimcilik feda kültürüdür*" deyişini içselleştirmiş, intihar eylemini "ölme biçimi" olarak kabul etmiş ve gözünü kırpmadan bunu pratiğe geçirmiş bir devrimcinin ardından elbette bir şey söylenemez. Ama yapılan açıklama, daha önceki açıklamalarla birlikte ele alındığında, intihar eylemlerinin bir "mücadele biçimi", bir "eylem biçimi" haline getirildiğinin net bir ifadesidir.

Hayır! Devrimcilik, bir "**feda kültürü**" değildir ve olamaz. Bir devrimcinin fedakar (özverili) olması bir şeydir, "feda kültürü" bir başka şeydir. Bunlar arasındaki fark ortadan kaldırıldığında, ortaya çıkacak sonuç, sadece ve sadece "ölme biçimi"dir.

Şüphesiz özverili (fedakar) olmak ile "fedai" olmak bir ve aynı şey değildir. Üstelik "fedai" sözcüğünün halk arasındaki olumsuz anlamını ve dinsel kökenini gözeterek, "feda savaşçısı" gibi bir sıfat üretmek bu gerçeğin sadece üstünü örtmeye hizmet eder.

Ortada "feda kültürü"nü içselleştirmiş ve bu "kültür"le gözünü kırpmadan ölme gidebilmiş devrimci insanlar varken, intihar eylemlerinin devrimci mücadelenin dışında ve hatta onu dışlayan niteliği üzerine bir şeyler söylemek de çok kolay değildir. Ama sadece bu devrimci insanların anısı uğruna bu gerçeği ortaya koymamak da onlara yapılacak en büyük haksızlıktır.

Bugün, içinde yaşadığımız süreçte, elbette, devrimci mücadele, tarihinin en alt düzeyindedir. Devrimci silahlı mücadele, neredeyse "kağıt üzerinde" kalmış "eski ve güzel" sözler olarak görülebilmektedir. Silahlı mücadeleye ilişkin her türlü devrimci

çizgi, devrimci görüş ve devrimci saptamalar, ya unutulmuş ya da unutturulmuştur. Devrimin silahlı mücadeleyle gerçekleştirileceğine olan "iman" ve "inanç" yok olmuştur. Oligarşik yönetimin ve onun AKP hükümetinin mutlak egemenliği koşullarında bu "inançsızlık" daha da belirginleşmiştir. "Sol" adına legalizm yüceltilmiş, "barış" sözcükleri her yerde yinelenir olmuştur. Ama öte yandan "legal sol"la bir yere varılamayacağı da ortaya çıkmıştır.

Bu koşullar altında, silahlı ve illegal bir devrimci mücadelenin yürütülmesi kadar örgütlenmesi de olağanüstü zorlu koşullarla karşı karşıyadır. Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'ni pratiğe geçirmek için ülke çapında, kırlarda ve kentlerde örgütlenmek olağanüstü zorlaşmıştır. Öte yandan da, siyasal olaylar hızla gelişmektedir. AKP'nin "şeriat düzeni"ne ve Recep Tayyip Erdoğan'ın "tek şef" diktatörlüğüne geçiş sürecini öylesine eli-kolu bağlı, hareketsiz izlemek de hiçbir devrimcinin kabul edebileceği bir durum değildir. Legal mücadele alanlarında, ekonomik-demokratik hak ve istemler etrafında yürütülen mücadelelerle "zamanı" geçirmeye çalışmak da bir işe yaramamaktadır. Öfke birikmektedir.

Bu ortamda, yanlış çizgide ve anlayışta da olsa silahlı mücadele vermek isteyen, bunun için "feda savaşçısı" olmayı bile göze alan insanların, çok sınırlı olanaklarla, çok dar bakış açısıyla ve deneyimsiz olarak kendilerini "feda" edebilmelerini anlamak çok zor değildir.

Yapılması gerekenler ile yapılabilecekler arasında büyük bir uçurum ortaya çıkmıştır. Bu uçurumun oluşmasında, doğru devrimci çizginin kolayca bir yana itilmesi kadar, onun gereklerine uygun hazırlıkların yapılmasının uzun bir süreç olarak "algı"lanması da etkili olmuştur. Burada da yıllardır sürüp giden depolitizasyon ve ideolojisizleşme belirleyici olmaktadır. Geçmişle kıyaslanmayacak kadar güçlü olan suni denge, yapılan her türlü devrimci çalışmayı belli bir zaman içinde kesintiye uğratmaktadır.

Nereden ve nasıl başlamalı sorusu sorulmaksızın "birşeyler yapmak" istemi herşeyin önüne geçebilmektedir. Aşırı legalizasyon da, devrimci örgütlenmenin handikapı haline gelmiştir. Bunların bir sonucu olarak da, devrim ve devrimci strateji, sadece "gerekli" olduğunda kullanılan sözcükler ol-

maktan öteye geçememektedir. Devrime inanan ve devrimin gerekliliğini düşünen samimi unsurlar bile, “devrim nedir” ve “nasıl yapılır” sorusunu sormadan legalizmin önlerine koyduğu alanlarda tükenip gitmektedirler. Bu da, şu ya da bu haksızlığa karşı “birşey yapmak”, şu ya da bundan “hesap sormak”, şu ya da bunu “protesto etmek”ten başka bir tepkiye yol açmamaktadır.

Şüphesiz silahlı devrimci mücadele zorlu bir süreçtir. Elbette pek çok özveriye gerektirir. Şehir gerillasına karşı olağanüstü önlemler alınmış, her yerde on binlerce polis ve özel güvenlik görevlisi hazır ve nazır beklemektedir. Binlerce kamu ve özel kameralarla her yer denetlenmekte, tüm iletişim sistemleri izlenmektedir. Kimi durumlarda ilerici, yurtsever ve demokrat insanların yoğun olarak bulunduğu birkaç yer dışında barınma olanağı bile bulunamamaktadır. Legalizasyon yüzünden en küçük devrimci örgütlenme çalışması bile kısa sürede deşifre edilebilmektedir. Bu da, polisin (“en uygun zamanda”) kolayca operasyon yapabilmelerini sağlamaktadır.

Kır gerillası ise, neredeyse Dersim dışında başka bir “yaşam alanı” bulamamaktadır. Hiç kimse kır gerillasının oluşturulmasından bile söz etmemektedir. Kent nüfuslarının olağanüstü artışı ve “maddi yaşam koşulları”nın göreceli olarak “iyileşmesi”, kır gerilla savaşını frenlediği gibi, aynı zamanda kentlerdeki legal mücadelenin de yüceltilmesini beraberinde getirmektedir.

Bu koşullarda, doğru devrimci stratejiyi pratiğe geçirmek amacıyla, üstelik devrimci mücadelenin tarihsel deneyimlerinden yoksun olarak yürütülecek bir örgütlenme çalışması hiç de kolay değildir. “Her an herşeyin olduğu” bir ülkede, gelişen her siya-

sal olay, “hemen” bir şeylerin yapılması istemini yaratarak, böylesi bir çalışmanın sistemli ve uzun vadeli özelliğini ortadan kaldırmaktadır. Böylece, binbir zorlukla sağlanmış birkaç olanakla birşeyler yapılmasına çalışılmaktadır.

Şüphesiz bu sorunlar aşılacak ve “kısır döngü” kırılmak zorundadır. Bu zorluklar aşılmadan ve “kısır döngü” kırılmadan, binbir zorlukla elde edilmiş malzemelerle “birşeyler” yapmak elbette olanaklıdır. Ama bunun olanaklı olması, yapılması gerekenlerin yapılmasının önüne geçirilemez.

Her zaman olduğu gibi, temel soru, “ne yapmalı?”dır. Kimilerinin kolayca söyleyebileceği gibi, “öylesine eleştirmekle, yazıp-çizmekle bir yere varılamaz!” Hatta “yapın da görelim” diyenler de çıkacaktır. Ama “ne yapmalı?” sorusu sorulmadan ve buna doğru yanıt vermeden “birşeyler” yapmak, devrimci insanın kendisini “feda” etmesinden başka bir sonuç vermeyecektir. Asıl fedakarlık, tüm olumsuz koşullara rağmen, doğru devrimci çizginin pratiğe uygulanması için sabırla, kararlılıkla ve bilinçle örgütlenme çalışmasını yürütmektir.

Şu asla unutulmamalıdır: Oligarşik düzene ve onun siyasal iktidarına karşı çıkanlar her zaman olacaktır. Sınıflar varolduğu sürece, sömürü ve baskı sürdüğü sürece, baskıya, sömürüye, zulme ve haksızlığa karşı çıkanlar her zaman olacaktır. Ve onlar, bu düzenin yıkılması için, devrim için, gelecek için ölümü seve seve göze alacaklardır. Asıl olan ölümü göze almak değil, devrimi gerçekleştirmektir. Ölüm, devrim mücadelesinde, devrimcilerin yüzyüze oldukları bir olgudan başka bir şey değildir. Devrimcinin görevi, ölümü yüceltmek değil, devrim yapmaktır.

Büyüyen Üretim Küçülen Ekonomisi

TÜİK, bu yılın Temmuz ayında ihracatın geçen yılın aynı ayına göre yüzde 8,5 artarak 12 milyar 866 milyon dolara ulaştığını açıkladı.

Bu yılın ilk 7 ayında ihracat geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 12,6 artarak 77 milyar 448 milyon dolardan 87 milyar 212 milyon dolara yükseldi.

Sanayi üretim endeksi, Temmuz ayında geçen yılın aynı ayına göre yüzde 3,4 oranında arttı.

Şehircilik ve Çevre Bakanı Erdoğan Bayraktar Brezilya gezisinde, Suudi Kralı'nın Türkiye'ye 10 milyar hibe ettiğini söyledi.

Bakan Bayraktar, Türkiye ile Suudi Arabistan arasında siyasi yakınlaşma yaşandığını belirterek, bunun bölge dengeleri açısından Türkiye'nin lehine bir durum oluşturduğunu söyledi.

Bayraktar, "Kral ailesi Türkiye'ye yardımcı oluyor. 10 milyar dolar tutarında bir yardımı oldu" dedi. Bu rakamın hibe olduğunu belirten Bayraktar, "Dünya piyasaları krizde ve nakit darlığı var. Şimdi Suudi devleti yeni bir yardım yapabilecek" diye konuştu.

Türkiye'nin büyüme hızı yavaşladı!

TÜİK verilerine göre yılın ilk çeyreğinde yüzde 3,2 büyüyen Türkiye'nin büyüme hızı azalarak ikinci çeyrekte yüzde 2,9 oldu.

İmalat sanayi genelinde kapasite kullanım oranı, Ağustos ayında geçen yılın aynı ayına göre 1,8 puan azalarak, yüzde 74,3 seviyesinde gerçekleşti.

Tavuk yumurtası üretimi 1,2 milyar adet

Tavuk yumurtası üretimi Temmuz ayında bir önceki aya göre %1,9 artarken, bir önceki yılın aynı ayına göre %16,8 arttı.

Kesilen tavuk sayısı 101 milyon adet

Kesilen tavuk sayısı Temmuz ayında bir önceki aya göre %8 artarken, bir önceki yılın aynı ayına göre %11,6 arttı.

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), eski adıyla Devlet İstatistik Enstitüsü (DİE) verilerine göre, Türkiye ekonomisi 2012 yılının ilk altı ayında %3,1 büyüdü. 2011 yılının ilk çeyreğinde (Ocak-Mart) Türkiye ekonomisinin "Çin'i sollayarak" %12,1 büyüdüğü ilan edilirken yapılan propagandalar anımsandı-

ğında, bu yıla ilişkin büyüme rakamı kaçınılmaz olarak "medya"nın arka sayfalarında yer almaya mahkumdu ve öyle de oldu.

Oysa ki, geçen yılın ilk çeyreğinde %12,1 ile "büyümede dünya rekoru" kıran Türkiye ekonomisi, bu yılın aynı döneminde %3,3

büyüyebilmiş ve ikinci çeyrekte büyüme oranı %2,9'a gerilemiştir. Bunun açık anlamı, ekonominin geçen yıla göre yaklaşık %75 küçüldüğüdür.

Ancak yine TÜİK verilerine göre, sanayi üretimi Temmuz ayında geçen yılın aynı ayına göre %3,4 artmıştır. Bu veriye göre, 2012 yılındaki büyüme neredeyse tümüyle sanayi üretimindeki artıştan kaynaklanmaktadır. Buradan yola çıkıldığında ise, sanayi dışındaki tüm sektörlerde büyümeden çok küçülme söz konusudur.

Yine TÜİK verilerine göre, 2012'nin ilk yedi ayında (Ocak-Temmuz) ihracat %12,6 artarak 87 milyar 212 milyon dolara yükselmiştir.

Bu durumda, küçülen ekonominin, sadece %3,5 büyüdüğü söylenen sanayinin nasıl olup da ihracatta "rekor" kırabildiği ise bir "muamma"dır.

Gerçekte ne sanayi üretiminde, ne de ihracatta; TÜİK'in ileri sürdüğü gibi bir büyüme, gelişme ya da artış söz konusu değildir. Yapılan tek şey, eldeki verilerin üzerinde oynayarak, durumun "iyi" olduğunu göstermektir. Diğer bir tanımla, TÜİK verileri, Recep Tayyip Erdoğan'ın "Avrupa krizi"nin "teğet bile geçmeyeceği" sözünün ne kadar "doğru" olduğunu kanıtlamak için makyajlanmıştır.

	GSYİH Büyüme Oranı %	Hane Halkı Tüketim Artışı %
2011 1.dönem	12,1	12,1
2011 2.dönem	9,1	8,3
2011 3.dönem	8,4	7,8
2011 4.dönem	5,0	3,4
2011 Yıllık	8,5	7,8
2012 1.dönem	3,3	0,2
2012 2.dönem	2,9	-0,5
2012 6 ay	3,1	-0,2

Kaynak: TÜİK, TCMB.

GSYİH (Gayri Safi Yurtiçi Hasıla) verilerine göre (elbette TÜİK'in verilerine göre), Türkiye ekonomisi 2012 yılının ilk altı ayında %3,1 büyümüştür. Ancak yine TÜİK verilerine göre, aynı dönemde "Hane Halkı Tüketimi" %0,2 **azalmıştır**.

Öte yandan sanayi üretimi ilk yedi ayda ortalama %3,2 büyür görünürken, sanayide kapasite kullanım oranı ortalama %74,3 düzeyinde gerçekleşmiştir. Böylece, kapasite

kullanım oranı, bir önceki yılın Ağustos ayına göre %2,4 **azalırken**, bir önceki aya göre %1,8 **azalmıştır**.

Sanayinin kapasite kullanım oranı azalırken, aynı sanayinin üretiminin artması olanaksızdır. Ama bu "olanaksızlık", TÜİK için "olanaklı" olabilmektedir. Ve açıktır ki, bu da sadece eldeki verilerle "oynamak"la "olanaklı"dır.

Sanayi Üretimi			
Bir önceki Yılın Aynı Ayına Göre Değişim Oranları			
	2010	2011	2012
Ocak	12,8	19,2	1,5
Şubat	17,6	14,0	4,4
Mart	21,4	10,6	2,6
Nisan	16,9	8,9	1,5
Mayıs	14,9	8,2	5,9
Haziran	10,0	7,0	3,0
Temmuz	8,8	7,0	3,4
Ağustos	10,8	3,8	
Eylül	10,4	12,1	
Ekim	9,9	7,5	
Kasım	9,4	8,5	
Aralık	16,7	3,7	
Yıllık	13,1	8,9	

Kaynak: TÜİK.

Kapasite Kullanım Oranı			
	2011	2012	Değişim %
Ocak	74,6	74,7	0,1
Şubat	73,0	72,9	-0,1
Mart	73,2	73,1	-0,1
Nisan	74,9	74,7	-0,3
Mayıs	75,2	74,7	-0,7
Haziran	76,7	74,6	-2,7
Temmuz	75,4	74,8	-0,8
Ağustos	76,1	74,3	-2,4
Eylül	76,2		
Ekim	77,0		
Kasım	76,9		
Aralık	75,5		
Ortalama	75,4	74,2	-1,6

Kaynak: TCMB.

Benzer bir durum ihracat rakamlarında ortaya çıkmaktadır.

TÜİK verilerine göre, Ocak-Temmuz 2012 döneminde Türkiye'nin (ki buna AKP'nin demek yanlış olmayacaktır) ihracat rakamları %12,6 artarak 87 milyar dolara yükselmiştir. Diğer bir tanımla, 2012 yılının ilk yedi ayındaki ihracat geçen yıla göre 9 mil-

İhracat (1.o.b.) Ocak-Temmuz (Milyon \$)					
		2011	2012	Değişim	%
		Miktar	Miktar		
1.	İran	2.033	8.046	6.013	295,8
2.	Almanya	8.168	7.709	-459	-5,6
3.	Irak	4.345	5.964	1.619	37,2
4.	İngiltere	4.610	4.768	158	3,4
5.	Rusya	3.347	3.741	394	11,8
6.	ABD	2.590	3.356	766	29,6
7.	İtalya	5.066	3.716	-1.350	-26,7
8.	Fransa	4.077	3.583	-494	-12,1
9.	Suudi Arabistan	1.536	2.352	816	53,0
10.	Mısır	1.505	2.200	695	46,2
	İlk On Ülke	37.279	45.435	8.156	21,8
	Toplam İhracat	77.448	87.212	9.764	12,6

Kaynak: TÜİK.

yar 764 milyon dolar artmıştır. Şüphesiz %3,1 büyüyen, dolayısıyla geçen yıla oranla küçülen bir ekonomide (üstelik “Avrupa krizi” varken) ihracatta böylesine “üstün” başarı göstermek her iktidara ve kula nasip olmaz!

Ama TÜİK'in açıkladığı ihracat rakamlarına bakıldığında, İran'a yapılan ihracatta büyük bir “patlama” yaşanmıştır. Buna göre, Türkiye'nin İran'a yaptığı ihracat, ilk yedi ayda, 2 milyar dolardan 8 milyar dolara fırlamıştır. Böylece **İran'a** yapılan ihracatta %295,8'lik bir artış gerçekleşmiştir.

“Fasıllara göre ihracat” verilerine bakıldığında ise, “inci, kıymetli veya yarı kıymetli taşlar, kıymetli metaller; taklit mücevherci eşyası; metal paralar” başlığı altında yapılan ihracatın, 1,877 milyar dolardan 8,8 milyar dolara çıktığı görülmektedir. Buna göre, “inci vs. vs.” başlığı altında yapılan ihracat geçen yıla göre %371,7 artış göstermiştir. Ve daha ayrıntılı verilerde bunların **İran'a yapılan altın ihracatından** kaynaklandığı açıkça görünmektedir.

İhracat (Milyon \$)	Ocak-Temmuz		% Artış
	2011	2012	
İnciler, kıymetli veya yarı kıymetli taşlar, kıymetli metaller; taklit mücevherci eşyası; metal paralar	1.878	8.856	371,7

Kaynak: TÜİK.

Miktar olarak ikinci büyük artış **İrak'a** ya-

pılan ihracatta ortaya çıkmıştır. Irak'a yapılan ihracat, geçen yılın ilk yedi ayına göre 1,6 milyar dolar artarak 5 milyar 963 milyon dolara fırlamıştır.

Irak'a yapılan ihracatta ortaya çıkan bu “patlama”, asıl olarak “Kürdistan Federe Devleti”yle yapılan yasadışı petrol anlaşmasından kaynaklanmaktadır. Yani “Irak” denilen, gerçekte Kuzey Irak'daki bölgesel Kürt yönetimidir.

Görüldüğü gibi, ihracatta meydana gelen “patlama”nın arka planında “**siyaset**” yatmaktadır. Ama ekonomi-siyaset ilişkisi sadece dış ticaret kalemlerinde görülen bir durum değildir.

Şimdi 23 Haziran tarihli gazetelerde çıkan şu haberi okuyalım:

“Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar Brezilya gezisinde, Suudi Kralı'nın Türkiye'ye 10 milyar hibe ettiğini söyledi.

Bakan Bayraktar, Türkiye ile Suudi Arabistan arasında siyasi yakınlaşma yaşandığını belirterek, bunun bölge dengeleri açısından Türkiye'nin lehine bir durum oluşturduğunu söyledi.

Bayraktar, ‘Kral ailesi Türkiye'ye yardımcı oluyor. 10 milyar dolar tutarında bir yardımı oldu’ dedi. Bu rakamın hibe olduğunu belirten Bayraktar, ‘Dünya piyasaları krizde ve nakit darlığı var. Şimdi Suudi devleti yeni bir yardım yapabilecek’ diye konuştu.”

Bu “itiraf” üzerine Güngör Uras 24 Haziran 2012 tarihli köşe yazısında şunları yazdı:

“Ancak, cevaplanması gereken 2 soru var:

1) Kimse kimseye bedava para vermez. Günümüzde bir kral bir ülkeye durup dururken hibe olarak para göndermez. Hele hele 10 milyar dolar hiç göndermez. Gönderir ise bunun karşılığı bir şey alacaktır. Suudi Kralı'na 10 milyar dolarlık hibe karşılığı vereceğimiz Sevda Tepesi ‘Yetmez Abi'cim!’ (Daha başka neler var? Onları bilelim!)

2) Gelen 10 milyar dolar nerede?

(Milyon Dolar)	2007	2008	2009	2010	2011	Ocak- Temmuz 2012
CARI İŞLEMLER HESABI	-38.434	-41.524	-13.370	-46.643	-77.141	-34.462
FINANS HESABI	49.287	34.707	10.065	58.929	66.591	41.290
Yurtiçinde Doğrudan Yatırım	22.047	19.504	8.411	9.038	15.875	8.878
Portföy Hesabı-Yükümlülükler	2.780	-3.770	2.938	19.617	19.298	15.818
Hisse Senetleri	5.138	716	2.827	3.468	-986	1.964
Borç Senetleri	-2.358	-4.486	111	16.149	20.284	13.854
Diğer Yatırımlar-Yükümlülükler	33.482	34.824	-8.007	28.250	19.889	16.279
Merkez Bankası	-1.450	-1.791	-901	-553	-1.965	-985
Genel Hükümet	82	1.742	1.602	3.580	2.003	152
Bankalar	3.736	9.457	514	27.254	9.983	11.114
Diğer Sektörler	31.114	25.416	-9.222	-2.031	9.868	5.998
Cari,Sermaye ve Finansal Hesaplar	10.845	-6.878	-3.356	12.235	-10.580	6.828
NET HATA VE NOKSAN	1.170	4.120	4.147	2.733	11.594	3.165
GENEL DENGE	12.015	-2.758	791	14.968	1.014	9.993

Kaynak: TCMB.

Daha başka paralar da gelecekmiş. Bu paralar ne için gönderiliyor? Gelen paralar ve gelecekler hangi hesaba yazılacak?” (Güngör Uras, Milliyet, 24 Haziran 2012.)

Güngör Uras'ın “gelen paralar”ın “hangi hesaba yazılacağı” sorusunun yanıtı ödemeler dengesi hesabında çok açık biçimde görülmektedir.

Eski TOKİ başkanı, yeni Çevre ve Şehircilik Bakanı Bayraktar'ın Suudi Kralı'nın “hibe” ettiğini söylediği 10 milyar dolar, 2011 yılına ilişkin ödemeler dengesi hesabının “**net hata/noksan**” kaleminde görülen 11 milyar 594 milyon doların içindedir. Açık ifadesiyle, “Avrupa krizi”nin “teğet bile geçmemesi”nin hikmeti bu Suudi dolarlarındadır.

Suudi Kralı'nın 10 milyar doları “bedava” vermediği, bunun karşılığında Suriye'ye yönelik kontra saldırıların örgütlendiği ise her gün gazetelerde yer almaktadır.

İşte “19. yy ideolojisi olan ulusçuluk Avrupa'da feodalite ile bölünmüş yapıları bir araya getirip ulus devletleri doğurdu. Bizde ise tarihten gelmiş organik yapıları dağıtarak geçici ve suni karışıklıklar ve kimlikler ortaya çıkardı. Hepimizin bu ayrıştırıcı kültürle hesaplaşma zamanı geldi.” diyen, kendi doktora tezinin doğruluğunu ispatlama saplantısına kapılmış Dışişleri Bakanı “Prof. Dr.” Ahmet Davutoğlu'nun “neo-osmanlı” projesi Suudi dolarlarıyla finanse edilmeye çalışılmaktadır.*

şılmaktadır.*

Yine de ortada bir “başarı” vardır. Bu da cari işlemler açığının azalmasıdır.

Yine Merkez Bankası verilerine göre, geçen yılın ilk yedi ayında 50 milyar 186 milyon dolar olan cari işlemler açığı, bu yılın aynı döneminde 34 milyar 462 milyon dolara inmiştir. Böylece cari işlemler açığı ilk yedi ayda 15,7 milyar dolar azalmıştır. Öte yandan dış ticaret açığı, aynı dönemde 13,5 milyar olarak gerçekleşmiştir.

Böylece cari işlemler açığındaki azalış, doğrudan dış ticaret açığındaki azalışa denk düşmektedir. Bunda da, ithalattaki 2,3 milyar dolarlık azalmaya karşılık, ihracatta görülen 11,1 milyar dolarlık artış etkili olmuş görünmektedir.

Dış Ticaret Dengesi (Merkez Bankası)			
(Milyon \$)	Ocak-Temmuz 2011	Ocak-Temmuz 2012	Fark
İhracat f.o.b.	81.432	92.619	11.187
İthalat f.o.b.	-135.864	-133.504	-2.360
Dış Ticaret Açığı	-54.432	-40.885	-13.547

Kaynak: TCMB.

Merkez Bankası'nın bu ihracat verilerini esas alırsak, bu ihracatın yaklaşık 6 milyar dolarının İran'a yapılan altın ihracatı olduğu hesaba katıldığında, ihracattaki artışın 5,1

* “Neo-Osmanlı” A. Davutoğlu 1998–2002 yıllarında, yani “28 Şubat” sürecinde Silahlı Kuvvetler Akademisi ve Harp Akademilerinde misafir öğretim üyesi olarak görev yapmıştır.

milyar dolar (%6,4) olduğu görülür. İran'a yapılan altın "ihracı"na "Irak"a yapılan ihracattaki 1,6 milyar dolarlık artış ile Suudi Arabistan'a yapılan 815 milyon dolarlık ihracat artışı eklendiğinde, gerçek ihracat artışı 2,7 milyar dolar (toplam 84,2 milyar dolar) olmaktadır. Bu durumda, **gerçek dış ticaret açığı** 49,3 milyar dolardır. Dolayısıyla **cari işlemler açığı** da 8,4 milyar dolar artarak 42 milyar 877 milyona çıkmaktadır.

Böylece **ödemeler dengesi**, Merkez Bankası'nın açıkladığı gibi, 6.828 milyon dolar fazla değil, 1.587 milyon dolar **açık** vermektedir. Ekonominin küçüldüğü hesaba katıldığında ödemeler dengesi

hesabının açık vermesi de çok doğaldır.*

Ama burada da bir "sorun" vardır. Merkez Bankası'nın ödemeler dengesi hesabında yer alan dış ticaret verileri ile TÜİK'in açıkladığı dış ticaret verileri birbirini tutmamaktadır.

Bilineceği gibi, cari işlemler açığının en önemli bir yanı, bu açığın kapatılabilmesi için dış borçlanmaya gidilmesidir. "Avrupa borç krizi" koşullarında borçlanmanın zorlaşması ve borçlanma maliyetinin (faizler)

* Bu durum TÜİK'in dış ticaret verilerinde daha net olarak görülmektedir. Buna göre, 2011 yılının Ocak-Temmuz aylarındaki **ihracat** (fob) 77 milyar 448 milyon dolar iken, 2012 yılının aynı döneminde 87 milyar 212 milyon dolardır. TÜİK verilerine göre, aynı dönemde **ithalat** (cif) 2011 yılında 140 milyar 796 milyon dolar iken, 2012 yılında 137 milyar 912 milyon dolardır. Böylece 2012 yılının ilk yedi ayında **dış ticaret açığı** 50,7 milyar dolar olmaktadır. Oysa Merkez Bankası verilerinde, 2012 yılının ilk yedi ayındaki **dış ticaret açığı** 40,885 milyar dolar olarak görünmektedir. TÜİK ile Merkez Bankası verileri arasındaki fark yaklaşık 10 milyar dolardır. Bu durumda cari açık, Merkez Bankası'nın ödemeler dengesi verilerinde gösterildiği gibi 34 milyar 462 milyon dolar değil, 44 milyar 277 milyon dolar olmaktadır. Bu da bizim yukarıda yaptığımız hesaplamaya yaklaşık olarak eşittir.

Bu çelişik veriler, Türkiye'deki ekonomik verilerin ne kadar çarpık olduğunu da göstermektedir.

(Milyon TL)	2011 Ocak-Ağustos Toplamı	2012 Ocak-Ağustos Toplamı	Artış Oranı
Bütçe Giderleri	196.937	229.005	16,3
Personel Giderleri	49.122	58.359	18,8
Cari Transferler	71.183	86.795	21,9
Borç Verme	2.786	5.244	88,2
Faiz Harcamaları	31.742	36.264	14,2
Bütçe Gelirleri	199.042	220.484	10,8
Vergi Gelirleri	169.460	182.177	7,5
Bütçe Dengesi	2.105	-8.520	
Faiz Dışı Denge (Maliye Tanımlı)	33.847	27.744	-18,0
Faiz Dışı Denge (Program Tanımlı)	27.494	16.789	-38,9

Kaynak: T.C. Maliye Bakanlığı.

(Milyon TL)	2011 Ocak-Ağustos Toplamı	2012 Ocak-Ağustos Toplamı	Artış Oranı
Vergi Gelirleri	169.460	182.177	7,5
Gelir Vergisi	32.059	36.970	15,3
Kurumlar Vergisi	19.433	20.667	6,4
KDV	20.686	21.221	2,6
ÖTV	41.455	44.127	6,4
İthalatta Alınan KDV	31.384	31.385	0,0

Kaynak: T.C. Maliye Bakanlığı.

artması, kaçınılmaz olarak cari işlemler açığının "finansmanı sorunu"nu ortaya çıkarmaktadır. Geçen yıl "cari açığın finansmanı" sorunu Suudi dolarlarıyla "çözülmüş"se de, aynı durumun "sürdürülebilirliği" yoktur. Dolayısıyla Merkez Bankası'nın (Recep Tayyip Erdoğan'ın hiç istememesine rağmen) cari açığı azaltmak yönünde hareket etmesi kaçınılmazdı. Bu da ihracat artışından daha çok **ithalatın azaltılmasıyla** gerçekleştirilmiştir.

İthalatın azaltılması ise, dolar kurunun artışı ve iç tüketimin azaltılmasıyla sağlanmıştır. İç tüketimin azaltılmasında en belirleyici etmen ise, banka kredilerindeki artış oranının Merkez Bankası tarafından (münzam karşılık oranlarının artırılması yoluyla) sınırlandırılması olmuştur.

Böylece cari açığı azaltmak için alınan "önlemler" sonucunda ithalat ve iç tüketim azalmıştır. Bunun sonucu ise, ithalattan ve iç tüketimden alınan (KDV-ÖTV) **vergilerin düşmesi** olmuştur. Bu da, geçen yıl 2.1 milyar TL **fazla** veren, Ocak-Ağustos dönemine ilişkin 8 aylık bütçenin, bu yıl 8.5 milyar TL **açık** vermesine yol açmıştır.

Devlet bütçesinin bu "perişan" hali, kaçınılmaz olarak, giderlerin kısılmasına ve

gelirlerin artırılmasına yol açmaktadır. Giderler, ancak kamu personelinin sayılarının ve maaşlarının azaltılması ve “sosyal” harcamaların kısılmasıyla azaltılabilir. Gelirler ise, her zaman olduğu gibi, ek yeni vergilerle (ÖTV-KDV vb.) artırılabilir. Bu da elektrikten doğal gaza, sigaradan içeceğe kadar her ürüne zam yapılması demektir. Ve öyle de olmuştur.

Cari açığı kapatmak amacıyla iç tüketimin kısılmasının bir nedeni de, banka kredilerinin daralmasıdır. Bu da, borçlarını tüketici kredileri ve kredi kartlarıyla “döndü-

ren” kesimlerin borçlarını “döndürememeleri”, yani borçlarını ödeyememeleri sonucunu doğuracaktır. Bir de buna yeni ve ek vergiler eklendiğinde, kredi borçlarının büyük oranda ödenemez hale geleceği açıktır.

Böylece “küçülen ekonomi”nin “büyüyen üretimi”nden geriye kalan ise, sadece ve sadece 1,2 milyar “adet” tavuk yumurtası ile 101 milyon “adet” kesilmiş tavuktur. Bunlardan halkın payına düşen de, aylık olarak 202 milyon “adet” “tavuk kanadı”ndan başka bir şey değildir.

	Tavuk yumurtası (bin adet)		Kesilen tavuk (bin adet)	
	2011	2012	2011	2012
Ocak	1.100.827	1.157.783	76.721	80.301
Şubat	1.048.171	1.145.057	68.346	75.410
Mart	1.106.555	1.235.227	78.114	84.156
Nisan	1.044.659	1.197.353	78.031	86.902
Mayıs	1.044.963	1.194.230	87.599	96.157
Haziran	1.021.721	1.198.820	87.141	93.834
Temmuz	1.046.113	1.221.438	90.874	101.371
Kaynak: TÜİK.				

İç Talep Daralınca... Fi-Yapı'nın İflası

Ağustos ayının son günlerinde Fi-Yapı adlı inşaat şirketinin iflas haberleri gazetelerde yer almaya başladı. Hürriyet gazetesi, Fi-Yapı'nın iflasını "Konutta son yılların en büyük şirket krizi" olarak verirken, Fi-Yapı'nın "projelendirdiği" 10 bin konutta inşaatların durduğunu bildirdi.

"Konut sektörü"nde Fi-Yapı'nın iflası, "medya" söylemiyle "ödeme zorluğuna düşmesi", 2011 yılının başlarından itibaren uygulamaya sokulan, ancak Recep Tayyip Erdoğan'ın müdahalesiyle "ötelenen" ekonomi politikanın yeniden uygulamaya sokulmasının bir sonucu olmuştur.

Anımsanacağı gibi, 2011 yılının ilk aylarında "ekonominin aşırı ısındığı"ndan yola çıkan Merkez Bankası, ekonomiyi "soğutmak" amacıyla iç talebi kısımaya yönelik bazı tedbirleri uygulamaya sokmuştur. Ağustos 2011'e gelindiğinde Merkez Bankası'nın ekonomiyi "soğutmaya", iç talebi kısımaya yönelik tedbirlerinin inşaat sektöründe büyük bir daralmaya yol açması üzerine Recep Tayyip Erdoğan "olaya" müdahale etmiş ve "otomobil yerine ev alın" diyerek Merkez Bankası'nın konut kredilerini sınırlandırmaya yönelik önlemlerini durdurmuştur.

Ama giderek büyüyen cari açığın yaratmış olduğu "kriz tehdidi" karşısında iç talebi kısımaya yönelik önlemler 2012 yılında yeniden uygulamaya sokulmuştur. Bugün övünerek söylendiği gibi, bu uygulamalar sonucunda cari açık belli ölçüde azaltılmıştır. Cari açığın azalmasına paralel olarak da iç talep, özellikle konut talebi hızla düşmüştür.

Genellikle "proje bazında", yani "maket üzerinden" satış yapan inşaat sektörü, iç talebin daralmasıyla birlikte "darboğaza" gir-

miştir.

Gayrimenkul Yatırım Ortaklığı Derneği'nin (GYODER) "2012 ikinci çeyrek sektör raporu"nda şöyle söylenmektedir:

"Türkiye'de inşaat sektöründe büyüme yılın ikinci çeyrek döneminde durmuştur. Ekonomik soğutma önlemlerinden en çok etkilenen inşaat sektörü olmuştur. İkinci çeyrekte özellikle özel sektör inşaat harcamaları zayıflamıştır. Talep tarafındaki yavaşlamanın yanı sıra konutlarda alınacak KDV düzenlemesinin belirsizliği konut inşaatlarının duraklama yaratmıştır.

Konut sektöründe yılın ikinci çeyreğinde özellikle konut satışları ve konut kredisi kullanımını yavaşlamaya işaret etmektedir. Sıkılaştırma politikaları konut talebini de sınırlandırmaktadır."

Aynı rapora göre, inşaat sektöründe yılın ikinci çeyreğinde büyüme %0,4 olmuştur. 2011'de tüketici kredileri içinde konut kredilerinin payı %45'ler düzeyindeyken, 2012 yılının ilk altı ayında bu oran %43'lere gerilemiştir. 2012 yılının ilk altı ayında kullanılan yeni konut kredileri 11,6 milyar dolar olmuştur. Bu miktar 2012 yılının ilk altı ayında 19 milyar TL olarak gerçekleşmiştir. Geçen yıl konut kredisi aylık faiz oranı 0,95 düzeyindeyken, bu yıl 1,21 düzeyine yükselmiştir.

Böylece 2010 yılında %23 ve 2011 yılında %13 büyüyen konut sektörü, 2012 yılının ilk altı ayında %3,1 oranında büyümüştür.

Geçen yılın Ağustos ayında Recep Tayyip Erdoğan'ın müdahale ederek "ötediği" konut sektörü krizi, bu yıl "ötelenemez" hale gelmiştir.

İşte Fi-Yapı'nın iflası bu "ötelenemez" uygulamanın ilk sonucudur.

4+4+4'den 444'e

Herşey 1980 dünya bunalımı koşullarında gelişen ve egemen olan neo-liberalizmin ucuz ve düşük maliyetli işgücü talebiyle başladı. Kapitalizmin daha önceki ucuz işgücü talebinden farklı olarak, neo-liberal dönem, sadece düşük ücretli işgücünü değil, aynı zamanda işgücünün üretim maliyetinin düşük olmasını talep etti.

Zorunlu eğitim süresi işgücünün yeniden-üretim maliyetini yükseltirken, eğitimin kalitesi ve süresi de nitelikli işgücünün yeniden-üretim maliyetini artıran unsurlar olarak kabul edildi.

Sekiz yıllık zorunlu eğitim, en ucuz işgücünün bile 15 yaşından daha önce üretim sürecine katılmasını önlediği gibi, olağan 11 (ya da 12) + 4 yıllık yüksek öğretim süresi de nitelikli işgücünün maliyetini artırıyordu. Üretim araçlarının geldiği düzey asgari bir eğitimin gerekliliği bir yana, çoğu durumda okur-yazarlığı bile gereksiz hale getirmişti.

Üretim sürecinde düz işçi ve usta işçi dışında kalan her türlü "ara eleman" gereksinmesinin büyük ölçüde ortadan kalkmasıyla birlikte, "meslek" okullarına olan gereksinme de hızla azalmaya başladı.

Ve neo-liberalizm "Okyanus ötesinden" düğmeye bastı. Hedef, daha ucuz işgücü için nitelikli ve niteliksiz işgücünün yeniden-üretim maliyetlerini düşürmekti.

Bu hedefe ulaşmak için, zorunlu eğitimin ve yüksek öğrenimin **ortalama düzeyinin yaratmış olduğu maliyetten kurtulmakla işe** başlandı. En temel maliyet unsuru olan eğitimcilerin (öğretmenler ve öğretim üyeleri), hem niteliklerinden hem de eğitim sürelerinden kaynaklanan maliyetle-

rin azaltılmasına yöneldi. Daha geniş kesimlerin "eğitimi" adına, olabilecek en düşük maliyetle "üretilmiş" eğitimciler eğitim sürecine dahil edildiler. Eğitimcinin eğiteceği "birim" sayısının artırılması da "ek tasarruf" olarak kabul edildi. Böylece "birim" başına düşen eğitici maliyeti azaltıldı.

İkinci adım, eğitimin kalitesinin düşürülmesiyle sağlanacak olan "marjinal fayda"nın yaratılması için atıldı. Bu adımın en temel sloganı, "ezberci eğitime son" oldu. Özellikle Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığıyla birlikte "kimliksiz" kalan "düzen karşıtları" bu sloganı hemen benimsediler. "Ezberci eğitime son" sloganıyla, neo-liberalizm adına "kapitalizme" saldırmaya başladılar.

Bu "düzen karşıtları", Hasan Pulur'un "atmacanın kafa kesitini" çizemediği için sınıfta kalarak "tasdikname" almasını bayrak edinerek "ezberci eğitim sistemi"ne karşı girdiği "savaş"ta, üniversite sınavlarındaki soruların "ezberci" özelliğini ve "zorluğunu" kullanarak ilk başarısını üniversite sınavları için sadece lise birinci sınıf bilgisinin yeterli kılınmasını sağlayarak ilk "zafer"ini kazandı.

Bu ilk zafer herkese üniversite kapılarını açmasıyla birlikte yüksek öğrenimin düzeyinin de düşürülmesi olanaklı hale geldi. Milyonlarca öğrenci "iki yıllık ön lisans programları"na dahil edilerek, kısa yoldan ve düşük maliyetle "nitelikli işgücü" haline getirildi.

Ama bunlar neo-liberalizmin hedefleri açısından yeterli sayılamazlardı. Yüksek öğrenim süresi ne kadar düşük maliyetli ve kısa süreli olursa olsun, her durumda sekiz

yıllık zorunlu eğitimle birleşerek yeniden üretim sürecinin istenilen düzeye indirilmesini önlüyordu.

Neo-liberalizm, bir yandan ucuz işgücünün (nicelik ve nitelik olarak) yeniden üretim maliyetini düşürürken, diğer yandan “işgücüne katılım süresi”ni, yani yaşı da aşağı çekmek istiyordu.

İşte “işgücüne katılım süresi”ni aşağıya çekmenin yolunu da, “kimliksiz” kalmış “düzen karşıtları”nın küçük-burjuva bencilliği sayesinde buldu.

Bu “düzen karşıtı” “kimliksiz” küçük-burjuva, kendi çocuğunun daha iyi bir “kariyer” yapabilmesi için her türlü “fedakarlığa” hazırdı. Bu amaçla “**7 Çok Geç**” kampanyasını başlattı.

Kökeni 90’lı yıllara dayanan bu kampanya, 2000’li ve AKP’li yıllarda, Anne Çocuk Eğitim Vakfı (AÇEV), Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği (ÇYDD), Türkiye Eğitim Gönüllüleri Vakfı (TEGV), Eğitim Reformu Girişimi (ERG), Kadın Emegini Değerlendirme Vakfı (KEDV), Türk Eğitim Vakfı (TEV) ve Vehbi Koç Vakfı (VKV)’nın “işbirliğiyle” genişletildi ve yaygınlaştırıldı.

Bu “işbirlikçi kuruluşlar”ın amacı, “0-6 yaş dönemi erken çocukluk eğitiminin yaşamsal önemi konusunda kamuoyunu bilinçlendirmek” olarak ilan edildi. AÇEV Başkan Yardımcısı bu “bilinçlendirme” faaliyetinin gerekçesini şöyle açıklıyordu.

“Türkiye nüfusunun %10’unu teşkil eden 0-6 yaş grubu çocukların sadece %11’i bu dönemde eğitim alabiliyor. Türkiye, özellikle AB ülkeleri arasında yetersiz bir durumda. Bu kampanyayla... paydaşlar ile uygun politikalar geliştirmeyi ve çocukların eğitime başlangıcının 7 yaşa bırakılmaması için yasalarda gerekli değişikliklerin yapılmasını hedefliyoruz”.

Böylece “düzen karşıtı” ve “kimliksiz” küçük-burjuvalar, kendi çocuklarının daha avantajlı konumda okul sistemine başlamalarını sağlamak için bu kampanyayı her yönden desteklediler. Üstelik bununla da yetinmediler. “Çocuk üniversitesi” adı altında yaz tatili günleri de “değerlendirilmeye” başlandı. Küçük yaşta başlatılan “yabancı dil kursları” yoluyla da kendi çocuklarının “globalleşen dünya”ya daha iyi uyum sağlayabileceklerini varsaydılar.

Bunları yaparken de, neo-liberalizmin iş-

gücünün yeniden-üretim maliyetini düşürme hedefini görmezlikten geldiler.

“**7 Çok Geç**”ciler büyük bir iş başarıyor-muş havası içinde ilk zaferlerini kutlarken, yapılan ve yapılacak olanların tüm eğitim sisteminin baştan sona değiştirilmesini gerektirdiğini de fazlaca önemsemediler.

Açıkta ki, “**7 Çok Geç**” sloganı ile 0-6 yaş grubunun “okul öncesi eğitim” adı altında aldıkları “eğitim”, bu eğitimi almayan çocuklara göre, okul sürecine daha “avantajlı” başlamalarına yardımcı olur. Ancak bu “okul öncesi eğitim” almış çocuklar ile bu eğitimi almamış çocukların aynı eğitim sistemi ve aynı müfredat içinde birlikte eğitim görmeleri de bir o kadar olumsuzluğu barındırır. Dolayısıyla, ya tüm çocukların aynı eğitimden geçmeleri sağlanacaktır (ki “gelişmiş ülkeler”de bile bu oran %35’i geçmemektedir) ya da eğitim sistemi “okul öncesi eğitim” almış çocuklara göre yeniden biçimlendirilecektir. Birinci durumda, “düzen karşıtı”, kimliksiz küçük-burjuvaların çocukları elde ettikleri “avantajlar”dan mahrum kalacaklardır. İkinci durumda ise, çocukların okula başlama yaşı aşağı çekilecektir. Bu da daha küçük yaşta okula gidilmesi ve bu yolla standart okulun “okul öncesi eğitim”in yerini alması demektir.

Neo-liberalizm için bunların hiçbir önemi ve değeri yoktur. Onun amacı, işgücünün yeniden üretim maliyetlerini düşürmek olduğundan, “üretim sürecine” başlangıç yaşının düşürülmesiyle, işgücüne katılım yaşının düşürülmesiyle ilgilidir. Daha erken yaşta işgücüne katılan emek-gücünün daha uzun süre çalışması, her şeyden önce daha uzun süreli sigorta ve emeklilik primlerinin ödenmesini sağlayacaktır. Bu da, “sosyal güvenlik kurumu” açıklarının kapatılmasının en basit ve en tepki çekmeyen yoludur.

“Kimliksiz” ve “düzen karşıtı” küçük-burjuvaların kendi çocukları için “avantaj” kazandıran “**7 Çok Geç**” kampanyasından elde ettikleri “verim” de, 1980’lerde “yabancı dilde eğitim veren” okullara gidenlerin, standart devlet okullarına gidenlere göre elde ettikleri “avantaj”ın “verimi” kadar olmuştur. Biraz ekonomiyi bilen birisinin kolaylıkla bilebileceği gibi, bir “meta”nın talebi aynı kalırken (ya da daha az artarken) arzında meydana gelen artışlar o “meta”nın fiyatının düşmesine yol açar. Dolayısıyla, “**7 Çok Geç**” kampanyasıyla elde edilen “avan-

taj”, kampanyanın genişliğine ve yaygınlığına bağlı olarak ters yönde sonuçlar üretir. Ve öyle de olmuştur.

1982’de bankerlerden “mevduat sertifikası” olarak dolandırılan bir kesimin, 15 yıl sonra “repo” adı altında bir kez daha “mevduat sertifikası” alması nasıl olanaklı olabilmişse, “yabancı dilde eğitim veren” okullara çocuklarını gönderenlerin “hüsranı”, 15 yıl sonra “**7 Çok Geç**” kampanyasıyla “hüsranı” dönüşmesi o ölçüde olanaklı olabilmıştır.

Ve 2012 yılına gelindiğinde, her ne kadar “globalleşen dünya”, “globalizm” sözcükleri kullanılmaz hale gelmişse de, “bölgesel güç” olma sevdasına kapılmış ve kendi işbirlikçi burjuvalarını üretmiş AKP neo-liberalizmin eğitim alanındaki “altın vuruş”unu gerçekleştirdi.

Mademki “**7 Çok Geç**”ti ve mademki tüm 0-6 yaş grubunun “okul öncesi eğitim” alması olanaksızdı, öyle ise okula başlama yaşını aşağı çekmek, 60 aylık çocukların okula başlamalarının yasal hale getirilmesi sağlanmalıydı. AKP de, 4+4+4 yasasıyla, “dindar ve kindar nesil” yetiştirme amacıyla birleştirerek neo-liberalizmin “altın vuruş”unu gerçekleştirdi. Böylece 4+4+4, 444 haline geldi.

Artık neo-liberalizm, “kimliksiz” ve “düzen karşıtı” küçük-burjuvaları kullanarak kazandığı zaferin ürünlerini devşirebilir. Çünkü okula başlama yaşı, “zorunlu” olarak 66 ay, yani 5,5 yaş olarak yasalaşmıştır. İlk 4 yıllık eğitim süreci 9,5 yaşında tamamlanacaktır. İkinci 4 yıllık eğitim “keyfiyet”e bağlı “zorunlu eğitim” olarak 13,5 yaşta tamamlanacak ve bu nüfusun işgücüne katılımı sağlanacaktır. Daha bir yıl öncesine kadar 15 yıl süren işgücüne katılım süresi 1,5 yıl erkene alınmıştır. Bu katılımı emeklilik yaşı değiştirilmeksizin, emekli olmak için gerekli olan çalışma yılı sayısı 1,5 yıl uzatılmış olmaktadır. (Burada, emeklilik yaşının yükseltilmesi karşısında işçilerin ve özellikle “kamu emekçileri”nin nasıl direndiklerini anımsatmaya gerek yoktur. Ki bunlar, aynı zamanda “**7 Çok Geç**” kampanyasının gönüllü destekçileriydiler.)

Benzer durum üçüncü 4’e gidecek olan

öğrenciler için de geçerlidir. Onlar da, 19 yaşında (8+4) işgücüne katılırken, “444”le birlikte 17,5 yaşında çalışmaya başlayacaklardır.

Böylece neo-liberalizmin işgücünün yeniden üretim maliyetinin aşağı çekilmesi amacıyla belli ölçülerde (şimdilik 1,5 yıllık maliyet düzeyinde) ulaşılmış olmaktadır.

Bu neo-liberal amacın gerçekleştirilmesinin “yan ürünü” ise, AKP’nin “dindar ve kindar nesil” yetiştirme projesinin daha erken yaşta başlatılabilmesidir. Daha çok küçük yaşta “ruhlar alemi”yle tanışacak ve bir süre sonra “cinler, şeytanlar”a karşı “hassasiyet” kazanacak olan bir “nesil” de ortaya çıkacaktır. Bu “yan ürün”, kendisine iş verenlere büyük bir “minnet borcu” duyarak çalışacak, herşeyi “zekat”la ölçecek “uslu işçiler” neslini oluşturacaktır.

“444” sistemi, işgücüne katılım süresini kısaltırken, aynı zamanda işgücünün eskisi kadar nitelik gerektirmemesinden hareket etmektedir. Ama neo-liberalizmin de “yüksek nitelikli işgücü”ne gereksinmesi vardır. Bu gereksinme de, “elit üniversite”ler aracılığıyla sağlanacaktır.

Burada 4+4+4 sisteminin “küçük” bir püf noktası bulunmaktadır. AKP’nin bugün büyük bir şevk ve şaik ile üzerine atladığı neo-liberal 4+4+4 sisteminin uygulandığı ülkelerde (örneğin Almanya, ki “Milli Görüş”ün ana üssüdür) sistem “elemeci/seçmeci” niteliktedir. Sözcüğün tam anlamıyla, “hür ve eşit” doğan çocuklar, bu sistem yoluyla kendi sınıfsal kökenlerine göre ayrıştırılır. İşçinin çocuğu işçi, küçük-burjuvanın çocuğu küçük-burjuva ve kapitalistin çocuğu kapitalist olur. Sınıfsal geçişler ya da “sınıf atlama” bu sistemin bizzat kendisi tarafından önlenir. Ne yazık ki (!), “sınıf atlama” istemi en çok da küçük-burjuvalarda vardır. Artık bu “sınıf atlama” özlemlerini bir başka bahara, bir başka “neo” döneme ertelemek zorundadırlar.

Burada “düzen karşıtı” küçük-burjuvalara söylenecek son söz, Neşet Ertaş’ın türkü-sünün sözleri olabilir:

Kendim ettim kendim buldum
Gül gibi sarardım soldum
Eyvah eyvah eyvah ey...

2012 RTE Yaz Olimpiyatları'nda Neden Başarısız Olundu?

Aşağıdaki “haber-yazı” 3 Ağustos tarihinde *Hürriyet* gazetesinin internet sayfasında yayınlanmıştır.

Başbakanın taktiklerini dinlemediler
Başbakan Tayyip Erdoğan ne dediyse, ne temenni de bulduysa, sporcularımız tersini yaptı..

Londra'da düzenlenen Olimpiyat Oyunları'nın açılışını izleyip, daha sonra salon-da Potanın Perileri'ne destek veren Erdoğan, Türkiye'ye döndükten hemen sonra gece 03.00'te de Kadın Voleybol Milli Takımı oyuncularını aramış, “Çin maçında bloklara dikkat edin” demişti..

Ancak Filenin Sultanları, Başbakan'ın bu uyarısına karşın Çin'e 3-1 yenilmekten kurtulamamıştı..

Türkiye'ye dönse de Londra'daki sporcularımızla irtibatı kesmeyen ve maçları yakından takip eden Başbakan Erdoğan temenni de bulunduğu bir başka spor dalı ise bokstu..

Müsabaka öncesi olimpiyat köyünü arayan Başbakan boksörlere başarı dileklerinde bulunurken, “Gardınızı alın, kontra yumruklara dikkat edin” demeyi de ihmal etmemişti..

Ancak boksörlerimiz de 2'si dışında başarılı olamayarak elenip, Erdoğan'ın yüzünü kara çıkartmıştı..

Başbakan'dan uyarı alan bir başka spor dalı ise güreş..

Serbest Güreş Milli Takımı Başantrenörü Yakup Topuz, “Sporculara, ‘Başbakanımızı kırmayın. Şampiyon olurken mutlaka birkaç tane künde atın’ dedim” diyerek, Erdoğan'ın geçtiğimiz hafta Dolmabahçe'deki konutunda olimpiyat kaflesinde güreşçilerle aralarında geçen diyalogu anımsattı.. Bilindiği gibi Başbakan Erdoğan, sporculara tek tek başarı dilerken, başantrenör Yakup Topuz'a “Yakup Hoca, bunlara künde atmayı öğret” demişti..

Filenin Sultanları ve boksörlerden sonra şimdi gözler güreşçilere çevrildi..

Bakalım onlar Başbakan Tayyip Erdoğan'ın uyarılarını dikkate alıp, 5 Ağustos'ta başlayacak müsabakalarda başarılı olabilecekler mi?

Ve bir yorum

“Başbakanı dinlemediler böyle oldu..” mealindeki habere hak vermek istiyorum lakin seyrettiğim maçlara göre durum biraz farklı işledi..

“Seyrek Bıyıklı Asabi Şahsiyet..” tarafından tembihli boksörlerimiz gardlarını hiç indirmediler..

O kadar ki kendi görüş alanlarını kendileri kapattığından ne yumruk ata-

biliyorlar ne de rakibin nerelere sektiğini görebiliyorlardı..

Bence “Seyrek Bıyıklı Asabi Şahsiyetin..” uyarısı ters tepti.. Bizim bebeler tur atlayamadı..

Haaa! Memleketimizi sırf muhalifliklerinden, Avrupa’nın istemezleri önünde zor duruma düşürmek için mahsustan başarılı olamıyorlarsa o başka..

O zaman hurriyet.com.tr habercilikte hedefi on ikiden vurmuş olur..

Yılın Haberi ödülü yetmez, en az üç dalda da Altın Kelebek Ödülü ile takviye edilmeleri gerekir..

“O ne tembih ettiyse sporcularımız tersini yaptı..” konseptindeki yağ oranı yüksek, asit oranı düşük sızma haberin son ayağı da güreşe dairdi..

“Seyrek Bıyıklı Asabi Şahsiyet..” daha Türkiye’deyken, Dolmabahçe’de kabul ettiği laf anlamaz pehlivanlarımızın hallerini görmüş, başlarındaki hocayı uyarıyordu..

“Yakup Hoca bunlara künde atmayı öğret..”

Dikkat buyurun! Paça kasnak kapın, demiyor.. Çünkü olimpiyatlarda kispet giyilmiyor..

Dış kazık veya iç kazık vur, demiyor.. O bizim yağlı güreşlere özgü numaradır.. Elini yumruk yapıp rakibin çatalından içeri sokar, onu yere mıhlarsın..

Galip gelsen bile “o elin orada ne işi vardı..” deyip hayra yormazlar.

Olimpik düzeye gelmiş bir güreşçinin “hâlâ künde atmayı bilmediğini..” düşünmek, siyasetin ancak “ustalık döneminde..” görülebilecek bir ferasettir..

Bir pehlivana on beş yılda öğretilemeyen “künde atmanın..” o pehlivana bir haftada öğretilceğini düşünmek ise başka bir meziyettir..

Şahsen ben “Atın yavaşı rahvan, insanın yavaşı pehlivan olur” ilkesine inandığımdan bu işi bir iki haftada kıvracaklarına ihtimal vermiyorum..

Demek ki hurriyet.com.tr iki vakte kadar yeni bir “O’nu dinlemediler, tuş oldular..” haberi yapacak..

(Selahattin Duman, *Vatan*, 4 Ağustos 2012.)

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM I
MAHİR ÇAYAN: KESİNTİSİZ DEVRİM II-III
İLKER AKMAN: MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
*** TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I
*** OLİGARŞİ NEDİR?
*** MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III
*** THKP-C/HDÖ VE 15 YIL
*** POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
*** GRAMSCİ ÜZERİNE
*** REVİZYONİZMİN REVİZYONU
*** ULUSAL SORUN ÜZERİNE
*** “BDS”: BİR PRAGMATİK SAPMA
*** “YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE
*** ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]
*** DEVRİM PROGRAMLARI
*** RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER
*** ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ
*** PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]

LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]

TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

